

Csurka István

Dr. Utólag visszaemlékezése

Valamikor 1984 végén, vagy 85 elején baráti meghívást kaptam egy elegáns vacsorára az akkori Budapest egyik legdrágább és méltán híres vendéglőjébe **Eörsi Istvántól**. A költőt, műfordítót, író, sőt drámaíró kollégát, aki néha megmutatta nekem elkészült darabjait, valahol a körülöttem gomolygó rendszert el nem fogadó, megbecsült emberek között, a haverkodásnál több, de barátnak nem nevezhető kategóriában tartottam számon. Megbecsülését az adta, hitelesítette számomra, hogy a barátom, Rákossy Gergely, beszámolván a közös börtönéveikről mindig a megbecsülés hangján, bátorságát és egyenességét elismerve szólt **Eörsi Istvánról**. Lényének a fő vonása a közvetlenség és a vidámság, nyitottság volt, a legdühítőbb hányattatását is, például könyvének visszautasítását nevetésre ingerlően tudta előadni. Felsorolta ugyanis azokat a képtelen érveket, amivel a lektortól visszakapta, vagy amelyekkel húzásokra, változtatásokra, azaz a rendszer elismerésére és kiszolgáltatására akarták rábírní. **Eörsi** mindig azt mutatta meg, hogy mennyire hülye az, aki vele szemben áll az állam, a párt részéről. Kedveltem és figyeltem is őt, mert művelt volt és elviselte, ha pocskondiáztam azt, akit éppen fordított vagy magyarázott. És ez a valaki mindig Lukács György volt. **Eörsi** hivatásszerűen – ahogy ma mondják – bele volt zuhanva Lukácsba. Szólt persze a gyengéiről is, de csak a zseni gyengéiről. Lukács teljes bűnlajstromát, életét, a tanácsköztársaság alatti viselt dolgait akkoriban még csak felületesen ismertem. Elég volt annyit tudnom, olvasnom, hogy Thomas Mann beírta alakját a Varázshegy című nagyregényébe, s bizony nem tüntette fel vonzó alakként. Amikor **Eörsivel** találkoztam az irodalmi életben, a kávéházban vagy másutt, mindig elhatároztam, hogy ha a fene fenét eszik, egyszer átrágom magam egy Lukács-művön, de ezt a fogadalmamat soha nem tudtam teljesíteni. Lukács leginkább azért volt a bögyömben, mert a Nemzeti Színház lebontása idején förtelmes lekicsinylést írt az „Az ember tragédiájáról”, s ezt sokadmagammal provokációnak éreztem. Egy marxista, kommunista, moszkovita és életidegen alak okoskodásának, s fel sem tételtem, hogy ez voltaképpen az 1919-es zsidó rombolás folytatása akart lenni. Lukács zsidó volt, persze tudtam, megöregedve jellegzetes példánya lett népének, lefittyenő húsos, vastag ajkához odaragadva mindig ott lógott egy félig szítt szivar, de mégis elsősorban kommunista volt a szememben. Egy faj támadásaként felfogni egy másik ellen, egy kultúra tudatos megtámadásának látni, azt hiszem, lehetetlen is lett volna abban a korszakban, amikor

minden nyomorúságunkat szovjet és kommunista számlára írtuk fel. Egész lényünk telítve volt még a szovjet rendszer megvetésével. A zsidókérdés is alapjában csak Aczél-kérdés volt, azaz pártkérdés, és Lukács még bizonyos felmentést is élvezett, mivel hírlett némi szembenállása Aczéllal. Pest, az a bizonyos „pesti”, a hangadó értelmiség mindenestül benne volt a párt-árgyalatok közötti különbségtévesztésekben, egészen pontosan a rá átragadt és fel sem tűnő „hochmecolásban”. Nekem magamnak is szükségem volt még a rendszerváltást közvetlenül megelőző faji tapasztalatokra, a különböző átállási sebességek eredetének felismerésére, a köpenyfordítás könnyed mozdulatának egyfelől, a vonakodásnak, a lassúságnak és szégyenkezésnek másfelől a megtapasztalására. S mi tagadás, előbb magamban is fel kellett ismernem szerencsétlen magyarr fajtám jellegzetességeit. Mindenekelőtt a balakságot.

Nincs már faji alapú magyarságunk, nem tudjuk, melyik rendszer működik ellenünk, velünk szemben, melyik embernek van valami hátsó célja velünk, sorsnak fogunk fel mindent és belenyugszunk. Keleti emberek vagyunk.

Eörsi meghívása tulajdonképpen Soros György megbízásának teljesítése volt. Azt adta előfülig-szájjal a költő, hogy van neki egy volt iskolatársa, aki dúsgazdag lett Amerikában, nem tud mit kezdeni a sok pénzével, és egy részét szeretné a magyar kultúrára költeni. Ennek a részleteit kívánja megbeszélni velem és néhány barátommal, író társammal, megbízható emberekkel. – Soros? – kérdeztem – Nem Sörös? – Nem. Fura volt, sose hallottam még ilyen nevet. **Eörsi** azonnal megértette, hogy azon gondolkodom, hogy zsidó-e az iskolatárs és megnyugtató, hogy igen. A negyvenes évek végén menekült el a szüleivel, miután a náciakat valahogy megúsza. Módfellett meg voltam nyugtatva: nem akarnak becsapni. Azt, hogy mi volt az eredeti neve apjának, amiből Soros lett, nem árulta el **Eörsi**, én meg nem kérdeztem. Ezt most olvasom az interneten évtizedekkel később. Schwartz Tivadar újságíró, író volt az apuka. Sose hallottam. Hová írhatott az öreg?

Megköszöntem a meghívást és tudattam, hogy ott leszek. **Eörsi** felsorolt néhányat a már meghívottak közül, megemlítve Mészöly Miklóst, Csóori Sándort, Domokos Mátyást és Vásárhelyit, aki szintén közelebbről ismeri a meghívó pacágot. (Akkoriban még „a tag”, „a pacák”, „az ürge” rendfokozattal láttuk el a harmadikat, akiről beszélünk, de az ügétőn a „baldóver” is járta, amit soha nem érttem.)

A felsorolt társaság - persze volt ott még más is - maga volt a szavatosság. Aki ilyen nevekkal akar valamit megbeszélni, komoly ember. Le voltam véve a lábamról.

A kellemes, gazdag vacsorán, amely a Margit utcai Margitkert vendéglő különtermében zajlott, behallatszott a cigánymuzsika, - a legjobb, ami a fővárosban felcsendült, mintegy finom jelzéseként annak, hogy hol is vagyunk. Az esten tulajdonképpen csak az derült ki, hogy a dolog komoly. A pali (ő, ezt kihagytam az előbb) nem egy bogaras, magát így előre toló és reklámozó sznob üzletember, hanem egy hozzánk hasonló antikommunista, akit csak az óvatossága tart vissza attól, hogy ezt a mivoltát közvetlenül is kifejezze. A dolgokról és a világfolyamatokról, a történelemtől alkotott véleményei egybeestek a miénkkel. Azon a reménytelenségen nevetett, amin mi neveltünk, feltűnt azonban, hogy optimista mégis. Ez egy kis zavart kellett bennem.

1985-ben már annyira képtelenek voltak a magyar viszonyok, hogy semmilyen asztaltársaságban nem tettek hangfogót a szájukra az emberek. A rendszer büzlött és maguk a rendszer védnökei, funkcionáriusai is csak hivatalos alkalmakkor védelmezték. Bor mellett, a kiskocsmáktól az előkelő helyekig, a talponállóktól a bögrecsárdákig mindenki - valamilyen módon - versenyben szidta a rendszert. Pontosabban az elidegenedett rendszert, valami általánosat, valami „ez van”-szerűt, valami képtelen felsőbbiséget. A világot. A tahóságot, a vaskalaposokat. A Keletet. A liberalizmust soha. Mert a liberalizmus, hiába volt már több nagy elemző műben összekötve és együtt vádolva a bolsevizmussal, az egész európai fejlődés eltorzulásával, ezeket még nem ismertük, illetve nem tettük magunkévá, mert a bőrünkön semmilyen liberalizmusból származó horzsolást még nem éreztünk. A liberalizmus vágyalom lett. Diktatúra ölelt körül bennünket. Véres emlékek, véres tapasztalatok. A véres tapasztalatok messzire elgyűrűznek lelkünkben, és sok mindent elfojtanak. Csak amikor az ember a történelmet elemzi, egy konzolidált korszakban, amikor már több éve nem jött hír akasztásról, íróasztalnál ülve, vagy egy kényelmes fotelben vitatkozgatva, hajlamos kihagyni a véres tapasztalatok messze elgyűrűző hatását. Pedig a régi félelem ott van az írás jelzőiben, a vita követelőzéseiben. A kifolyt vér felszívódott a lélekbe, akár a tudatalattiba. S a nemzet, amelyiknek sok véres tapasztalata van, vagy csak véres tapasztalatai vannak, akkor is fél, amikor már bátorságot mutat fel írásban, vagy követeléseket támaszt és hangoskodik. Bátor, de fél, s akkor is, amikor már nem kéne. Ezért kap a liberalizmus után.

Azt, persze, hogy melyek azok a témák, amelyekben nem értünk egyet Sorossal, megállapítani nem lehetett, mert társalgás sok nevetés, adomázás és ötletek felvonultatása közepett áradt és hömpölygött, és ő sem vizsgálta bennünket, mi sem

vizsgáztattuk őt. Évente hárommillió dollárt akar beletenni ösztöndíjak, támogatások, anyagi beszerzések, utaztatások, külföldi ösztöndíjak formájában a magyar kultúrába, s csak azt kívánja, hogy a magyar állam, a kormány is ugyanennyit tegyen hozzá forintban, tekintettel arra, hogy dollárja nincs. Hárommillió dollár irdatlan összeg volt, gyanút kellett volna ébresszen. Tőlünk pedig, befutottaktól azt fogja kérni, hogy véleményezzük a fiatalabb, rászoruló és tehetséges pályázókat, mert a kuratórium, ha létrejön a dolog, a mi bölcs véleményünk, az ajánlásunk alapján fog ítélni. Nemcsak az irodalom kap, hanem a tudomány is, s azokat is hasonló rendszerben osztják szét, de mi vagyunk az elsők, a mi rábólintásunk mindenképpen szükséges. Az egész dologról folynak a tárgyalások a kormány megfelelő szerveivel. A mi helyeslésünket is magával viszi a kormánnyal folyó tárgyalásokra, ha megadjuk. Ha másnak nem, ennek a sznobzagú tekintélytiszteletnek feltétlenül gyanúsnak kellett volna lennie, hiszen ez Aczél Györgyre való módszer volt.

Soros elfogadható, enyhe akcentussal beszélt magyarul, a megfelelő kifejezéseket pontosan azzal a kis őző habozással kereste ki, mint egynémely pesti értelmiségi, de mindig meg is találta a majdnem legjobbát. Mindannyiunkról, akik az asztalnál ültünk tudott valamit, sőt olvasott is tőlünk. Csak a teljes gyanútlanág és naiv hiszékenység - csak magamról beszélek természetesen - vezethetett oda, hogy a nagyon enyhe kételkedésen kívül semmi fenntartásom nem sorompózott le.

Ma már nem is nagyon értem, hogyan nem jöttem rá eszköz-emberi, kellék mivoltomra. Nyolcvanötben már futott a Pesti Színházban, pontosabban még futott, mert korábban írtam az „Eredeti helyszín” című darabom, amelyben az Aczél-féle vacsoráztatási technikát is megírtam. Aczél a hetvenes évek elejétől, régi ismeretségek révén és az asszonyoknak nyújtott kisebb beszerzési szívességekkel, vagyis az általa is teremtett hiánygazdaságba bevezetett elvtárs-szájú bőségszaruk segítségével beférközött Illyés Gyula, Németh László és időnként Déry Tibor otthonába és közös vacsorákon vett részt. Pontosabban rendeztetett magának. Ezeket aztán úgy tartotta és tartatta titokban, hogy azért a Pártközpontban és a sajtó berkeiben terjedjen el a híre. Olykor a felvetett téma is kiszivárgott. Az asztaltársaság tagjaira vessen rossz fényt a vele vacsorázás, meg irigylést is váltson ki, főként a kommunista írókból, akikkel Aczél soha sem ült le vacsorázni. Ez is elterjedt. Ezeket a vacsoráztatásokat én a nevek említése nélkül megírtam, mert nekem se tetszett. De miért nem ismerem fel, hogy ugyanarról van szó itt a Margit utcai Margitkert vendéglőben is? Soros most engem vacsoráztat, meg a barátaimat. Egy másik nemzedék tagjait. Ennyire különbözik az író felismerő képessége a politikusnak készülő emberétől? Persze, nem készültem én politikusnak akkor még, de írói éber-

ségem már kint hagytam, lent a városban. Vagy tulajdonképpen csak azt nem vettem észre, hogy egy VIP személyként vagyok etetve, itatva? Akit majd felhasználnak valamire.

De, ha egészen pontosan meg akarom most határozni a helyzetet, azt kell mondanom, fogalmam sem volt arról, hogy valahol tervek vannak Magyarországgal kapcsolatban. Éveknek, egészen pontosan 1984-től számítva 17 évnek kellett eltelnie, amíg a teljes valójában felismertem ennek a vacsorának a mögöttesét, a célját és a módszerét. A csápokot és a karmokat, a Disznófejű Nagyúr mancsait, amint nyúl a magyar öntudatért. Amely nincs, de lehet.

Soros György úgy érkezett ide, a vasfüggöny mögötti világba, hogy tudta, mert közölték vele, vagy, mert vele együtt határozták el a Bilderberg-csoport ülésein: a szovjet csapatok kivonulnak, felhúzzák a vasfüggönnyt és rendszerváltozás következik. Ő már akkor tagja volt a Bilderberg-csoportnak, a világ sorsát intéző egyik befolyásos zsidó, szabadkőműves társaságnak, amelynek létéről én csak később, amerikai utam során (1986) szereztem tudomást és a hatalmáról halvány fogalmam sem volt. A magját a Bilderberg-csoportnak a világ leggazdagabb bankárjai, a Rothschildok és a Rockefellerek adják. Soros, miközben mi adomáztunk vele és a magunk módján ócsároltuk és kineveltük a rendszert, tudta, hogy amit mi bírálunk, de eltűnésében, összeomlásában valójában nem hiszünk, össze fog omlani. Nem remélte, hanem tudta. Mi esetleg reméltük a harmadik pohár után, ő azonban tudta, hogy rendelkezésre állnak azok az anyagi eszközök, azok a médiafelületek, amelyek ezt a rendszert megbuktatják. Kezében voltak azok a jelentések, amelyek a szovjet belső összeomlást adatszerűen bizonyították. Soros a tekintetét már az összeomlás utáni világra függesztette, és évi hárommillió dollárját már a jövőbe fektette be. Mégpedig a magyarság Bilderberg-jövőjébe.

Ma már tudom ezt, mert megtapasztaltam. A Bilderberg-csoport évi ülésein mindig jelen vannak a Világbank volt és jelenlegi elnökei, az IMF vezetői, Henry Kissinger és Richard Holbrooke, a balkáni ügyintéző, és a jelenlévők több pénz fölött rendelkeznek, mint az USA teljes lakossága. Az egész világsajtót befolyásolni képesek. Természetesen azt is el tudják érni, hogy aki erről a befolyásolási képességről, erről a tényről beszél, egyáltalán szóba hozza a Bilderberg-csoport létezését, hatalmát, azt egy összeesküvés elmélet áldozatának nyilvánítsák. Bolondnak. Valahol, egy bizonyos Esti Hírlapban, egy ártatlanságban megjelenik egy kis glossza, s aztán azt száz követi. Mind vélemény. A „vélemény szabad!” De a sok vélemény tény lesz, nem hír, hanem tény. A Bilderberg-csoport ülésén, természetesen előtanulmányok után, csak azt döntik el, hogy mivé, milyenné formálják a közvéleményt. Amerikáét, Közép-Európáét és a még fel sem szabadított Magyarországot is.

Ahhoz, hogy az emberből dr. Utólag lehessen, először fejbekólintottnak kell lennie. Fejlődésem fejbekólintások segítették elő, kétségtelen azonban, hogy egyik-másik lebunkózásra magam is rászolgáltam. A Bilderberg-csoportban valaki rájött, vagy valakik megüzenték oda, hogy kritikám, óva intésem, egész választott utam a Bilderberg-világirányítás ösztönös vagy tudatos leleplezése. Utban van. Talpasokat, Esze Tamásokat, Buga Jakabokat, azaz támadó és nem megfutamodó kurucokat gyűjt maga köré. Tehát összeesküvés-elmélet rabja, áldozata, bolondja kellett legyek – mielőtt komolyabb lépésre szánják magukat.

Mielőtt Soros ide érkezett, a Bilderberg-csoport már megállapította, hogy a világ egyetlen szuperhatalma ezután elég hosszú ideig az USA lesz, de a felszabadult népeket csak erőszakkal tudja megakadályozni abban, hogy olyan rendszert állítsanak vissza maguknak, amilyen rendszerben a háború előtt éltek. Ez különösen Magyarországon volt veszélyes a zsidóság számára, mert itt maradt meg a legnagyobb létszámban és itt vált kiszolgálójává, valamint haszonélvezőjévé leginkább annak a szovjet, bolsevista rendszernek, amelyet most leváltak. Ha tehát a felszabadító meg akar menekedni az erőszak alkalmazásától, márpedig egy felszabadítónak ezt kell tennie, akkor meg kell előznie a régi, nemzeti és nacionalista, önálló és független rendszerek kialakulását. Lehetőleg még most, amikor a népek még nem is tudják, hogy fel fognak szabadítani. Meg kell tehát akadályozni a felelősségre vonást általában is, mert ha megtörténik szükségképpen sok zsidót is érint. Ugyanaz a folyamat játszódott le mint 1956-ban, mikor a New York-i kehilla vezetői felkeresték Eisenhower elnököt és azt kérték tőle, ne akadályozza meg a forradalom szovjet letörését, mert Budapesten zsidókat akasztanak. A forradalom azonban bűnös ávós tiszteket keresett és lincselte meg egyes esetekben és nem zsidóként, hanem ávós gyilkosként járt el velük szemben. A New York-i kehilla azonban erre a különbségtételre nem volt hajlandó és Eisenhower is rábólintott a kérésükre.

Mi pedig kedélyesen adomáztunk az asztalnál a Bilderberg-csoport tagjával, aki tudja, hogy a tárgy, a szovjet rendszer napjai végesek. Ha tehát az USA és Izrael nem akar itt a felszabadítás után mindjárt erőszakosan beavatkozni a zsidóság védelmében, ha nem is azért, hogy az életét megvédje, hiszen azt veszély nem fenyegette, hanem azért, hogy az megmaradjon kivételezett helyzetében, akkor előrelátóan már most valamilyen oldószerrel ki kell oldani a nemzeti öntudatot a népből. Közlebről a középosztályból, az értelmiségből. Le kell kötelezni a hangadókat. A fontosakat. Ártatlanul. Egy vacsorával a Margit kert különtermében, vagy egy olyannal, amelyet Ella néni, Németh László felesége főz a saját konyhájában abból az anyagból, amit „a” Gyuri küld. Ez a beavatkozás mi más módon történhet, mint kedélyesen, ahogy a pénz

házhöz állásakor szokott. A pénzt nem nekünk, hanem a magyar népnek, a magyar kultúrának ígérte – és adta is később a zsidó pénzember. Minden annyira emelkedett volt, előkelő és exkluzív, hogy csak büszke lehetett az ember. Jót tettünk a magyar kultúrával.

Ha pedig valaki kételkedik ennek a levezetésnek az igazságában, s túlzásnak tartja az iróniát és az öniróniát, annak tessék figyelembe venni, hogy én ezt most írom, 2010-ben, számos tapasztalat után és a kedélyesen eltöltött vacsora következményeit a saját bőrömmön tapasztalva. Szó sincs róla tehát, hogy én akkor az étteremben, a beszűrődő cigány zenében, fenti mondatoknak akár egyetlen elemét is megforgattam volna tudatomban. Csupán egy ókori verssor, Vergilius sora motoszkált bennem. „Quid quid id est, timeo Danaos et dona ferentes”, azaz magyarul, félek a görögöktől, még ha ajándékot hoznak is. Az ajándék pedig még nem is volt az asztalon. Bor volt sok és jó, de nem rúgtam be.

Hogy hogyan jutott, juthatott Soros György a legbizalmasabb világpolitikai információkhoz, sőt mi több, hogyan vehetett részt a sorsdöntő világutasítások kidolgozásában, bevallom, még ma sem tudom elképzelni, amikor már tudom, hogy tény. Mert a Bilderberg-csoport és néhány más hasonló testület működése ma is mítosz, sőt a Bilderberg-csoport maga gondoskodik arról, hogy mítosz maradjon. Pedig a dolog nagyon egyszerű és köznap. Az az ember, akár felső értelmiségi is, aki a munkájából él, esetleg a szerencséje vagy tehetsége folytán némi luxust is megengedhet magának, akinek családja van, szerelmei vannak, szenvedélyei vannak, tekintetét a hivatására függeszti, de nem rendelkezik dollármilliárdok fölött, az valójában nem tudja elképzelni, mit jelent a nagy pénz. A hatalomnak azt a formáját, azokat a mozdulatokat, amelyeket a globalizmus vezérigazgatói mindössze az egyik titkárunknak odavetett utasításban foganatosítanak, amelyekkel válságokat indítanak el, sorompókat eresztenek le fél világrészek előtt, vagy éppenséggel lázadásokat szítanak, a közönséges halandók nem tudják átélni. Nem ismerik a fogaskerek rendszert, vagy hajszálcövességet, amelyeken keresztül ez a könnyed utasítás szétszórva, eljut egy-egy kormányhoz, bepottyan egy-egy szerkesztőségi értekezletre és végül vállalati korrupció, pályázatnyerés, tőkeinjekció és restrikció, glossza vagy elméleti cikk lesz belőle. És végül egy esemény a tévéhíradóban.

Mai ismereteim birtokában sem volnék képes megrajzolni, leírni egy-egy Bilderberg-értekezlet lefolyását, hangulatát, vitáját, beszédeit, vagy jelbeszédeit és azt sem tudom, hogy maguk az összejövetelek a fontosak, vagy a köztük eltelt időben a főemberek laza, esetleg kétoldalúan egyeztetett parancskiadásai. S ha ezzel én így vagyok, aki foglalkozom az ügygel, akinek fáj ez, és akarom is tudni az igazságot, mit mondjak a milliárdokról, akiknek halvány fogalmuk sincs a Bilderberg-csoport-

ról és a világirányításról. Egy bizonyos: ez sokkal nagyobb bizonytalanság, mint, hogy a „Cion bölcseinek jegyzőkönyve” hamisítvány-e vagy sem. Nem tudjuk, nem értjük, rejtély, ennél fogva el sem hisszük. Mit mond, aki erről beszél? Ez nekünk már a túlvilág, ahonnan nem jött vissza senki. Orfeusz megpróbálta, de hátránézett Euridikéjére. Miként folyik le egy-egy tanácskozás a Csoport ülésén, s hogyan születik meg a határozat. Feltételezem, hogy a kormányokat valahogyan tájékoztatni kell, utasítani kell őket, vagy valamiképpen nyomást kell gyakorolni rájuk.

Amikor a tiszaezlári vérvádper folyt Magyarországon 1882-83-ban, a bécsi és a frankfurti Rothschild Bankház képviselője többször is megfordult Tisza Kálmánnál, a miniszterelnöknél és a pénzügyminiszterénél. Aztán a per végződött, ahogy végződött, a sakterokat felmentették bizonyíték hiányában úgy, hogy az államügyész védőbeszédet mondott és Tisza Kálmán megkapta a nagyon várt hitelt. Ezt tudom, ezt már feldolgoztam, de akkor még nem dolgozott a Bilderberg-csoport, csak a Rothschildok rendelkeztek igen széleskörű hatalommal.

A CIA-nak és az amerikai kormánynak semmi oka nincs, hogy a leggazdagabb dollármilliomosok előtt, akik a kérdéseket megoldhatják és a pénzt folyósíthatják, elhallgassa azokat a tényeket, amelyek a magyarországi zsidóságra, a számukra egyik legfontosabbra várnak, ha a térség felszabadítása – gazdasági, politikai és hadászati okokból – megtörténik. Vannak New York-i milliárdosok, akiket csak a magyar kérdés érdekel. Budapest – igaz akkor még nem volt egybeírva – adta a világnak Herzl Tivadart és Nordau Félixet, a cionizmus elindítóit és első vezetőit és a Herzl családból kiváló magyar író, Heltai Jenő virágzott ki, „A Néma levente” szerzője. Budapest nélkül nem ér semmit az egész vasfüggöny-felhúzás, nem szólva arról, hogy ott már – 1985 – el is kezdődött a dolog. A Bilderberg-csoportban tehát valószínűleg így szólt a könnyed határozat: „ha felhúzzák a vasfüggönyt meg kell csinálni az új tapsrendet.”

Különben pedig a Bilderberg-csoport és az amerikai kormány tájékoztatója magyar kérdésekben elsősorban az Amerikába kiöszöndíjazott magyarországi zsidóság képviselői voltak. Ezeknek nagyobb rajai a Soros Alapítvány munkájának megkezdése után indultak el az Újvilágba, de már nyolcvanötben is tanítottak magyar zsidók amerikai egyetemeken. Itthonról nézve, egy alig megfizetett tanársegédi helyről borzasztóan nagy kitüntetésnek és elérhetetlen tökélynek látszott amerikai egyetemen tanítani. A hír maga királyi volt, noha csak mínuszos hír volt: X-Y amerikai egyetemen tanít. Mit? Mindegy. Magáról a műveletről alig jött anyag. Senki soha nem toppant be onnan ide: komám, egy frenetikus előadást hallottam Kis János filozófustól az emberi jogokról a Stanfordon. Hogy ez Bilderberg intézkedés lett volna? Ugyan!

Azt hiszem, második amerikai utam során történt, amikor ugyancsak magyar körökben tartottam előadásokat, hogy az én utam egybeesett Vámos Miklós író ottani megjelenésével. Rólam nem írtak az amerikai lapok egy büdös szót sem, de minden előadásomra küldtek megfigyelőt, magyart. Róla írta akkor a „Washington Post” című lap, hogy itt van a leghíresebb magyar drámaíró. Az akkor éppen egy-drámás Vámosnak „momentán” akkor bukott meg egyetlen drámácskája Szegeden. Mosolyogva olvastam a zsidóság egyik világlapját, mindent értettem. Akkor idehaza egyetlen darabomat sem játszották a felhúzott vasfüggöny mögött. 1992-t írtunk, talán. Itthon eltöltve persze nem voltam, mint az átkos régi rendszerben, csak a Soros-támogatott szabad színgazdátok szabták ki rám, hogy „politikust nem játszunk, legfeljebb, ha Göncz monodramát.” De azt aztán angolul is New Yorkban, Washingtonban, a Zsidó Világkongresszus rendezésében és Nemzetiben is, még a régiben, ahol a „Döglött aknák” is ment, meg utoljára: a „Megmaradni”.

Soros küldetése pontos tájékozottságon és ország ismereten alapult. Adva van egy szegény ország, amelyet a Szovjetunió kizsákmányol, amelyet gazdaságilag tönkretett, s amelynek a középosztálya kényszerűen elindult a lesüllyedés útján, s amelynek különösen fiatal egyedei nélkülöznek. A nélkülöző embert fillérekkel le lehet kenyerezni. Ebben semmi, a fiatalságot illető elmarasztalás sincs. Nyolcvanötben Magyarország már szegény ország volt. Építettük Tengizt, sok ezer kilométerre a határunktól, s minden eszközt, amit oda be kellett raknunk, Nyugaton kellett megvennünk dollárért, a Nagy Szovjetunióba pedig almát és gabonát és húst szállítottunk, amelyet a szovjetek nem fizettek meg rendesen, sokszor sehogy sem. KGST ország voltunk, de csak a többi hasonszórúhöz képest gazdagabb és jobban élő. A magyar középosztály, a hangadó réteg nem élt azon a színvonalon, amely munkája szerint, az önértékelése szerint járt volna neki. Itt évi hárommillió dollárral az egész rendszerváltást át lehet hangszerelni. (Mit tudom én? Lehet, hogy az egyik utolsó Bilderbergen az egyik Rothschild még sokallta is a három milliót, hiszen ők híresen spórolós emberek, de Soros leszerelte, hogy ennyi kell és különben is ő adja, mire VIII. Anselm Rothschild elmosolyodhatott és fejét ingatva elhintett egy „Dzsórzi-Dzsórzi”, Soros pedig megígérte, hogy majd eljátszik az átváltási árral...)

Most akkor megint bemutatkozom, nehogy valaki napkeleti bölcsnek nézzen: Dr. Utólag vagyok. Soros azért érkezett ide 1985-ben, azért hozta a pénzt, hogy ne legyen forradalom, hogy a rendszerváltás ne járjon elszámoltatással és személycserékkel, hogy az a réteg – nyilvánvalóan benne a zsidó párt-munkásőr funkcionárius és gazdasági vezető állománnyal, amely Sorost és Bilderberg-csoportot elsősorban érdekelt – békés úton tarthassa meg a pénzét, a hatalmát, a pozícióit.

Ebben természetesen az is benne van, hogy a zsidó zöldségkereskedő, az ősi foglalkozásokban megmaradt, kóser kosztos élő zsidóság sokkal kevésbé érdekelté őket, mert valószínűleg úgy ítélték meg, hogy az a néposztály minden körülmények között megmarad, és nem kell védeni, mert nem követett el semmilyen bűnt. Együtt él a mindennapi magyarsággal, a fillérekből és a gombokból rakja össze a pénzt, mint százötven évvel ezelőtt, amikor ők-déd stb. szülei megérkeztek a pálinka útvonalon. A Bilderberg-zsidóság mindenkor tisztelettel néz erre az ősi génbankra, de nem él vele együtt. Mert más szférákban él. Régen úri kaszinó, ma operabál.

A bolsevizmusba mártózott réteg 1985-ben már nem volt kicsi. Aczél György hatalmas szervezőmunkája és a titkosszolgálatokkal karöltve folytatott káderpolitikája következtében már majdnem teljesen uralma alatt tartotta a médiumokat, a pénzüvilágot és a gazdasági élet legfontosabb vezető helyeit. Azok pedig, akik nem-zsidóként jutottak magas állásba, s váltak egész birodalmak uraivá, falat kenyérként kellett a bilderbergeseknek, de érvényesülni csak úgy tudtak, ha szorosan oda voltak láncolva a szovjet párthoz. A nem zsidó vezető ritkán lehetett liberális, annak vaskalaposnak kellett lennie, és egy kicsit szemben kellett állnia a liberális Aczél ügyosztállyal. A piszkos munkát mindig a vaskalaposok, vagy a vaskalaposoknak kikiáltott káderek végezték el. Legalábbis így terjesztették el. A verőlegények durva alja-emberek voltak, egyes kifinomultabb módszerek alkalmazóitól, mint a körömlétpés, eltekintve. A nép mindig a vaskalaposokat szidta, ellenük drukkolt a liberálisoknak. Pompásan megszerkesztett rendszer volt ez. Így Aczél és káderei sokkal elfogadhatóbbnak tűntek a keresztény középosztály szemében. Nagyon ügyes talmudista szereposztás volt ez, s annál is inkább rejtett és ravasz, mert sok ügynevezett keményvonalasnak fogalma sem volt róla, hogy szerepet játszatnak vele. Rotyogott, gőzölgött, paprika illatot árasztott a magyar gulyás a már nem is annyira moszkvai, hanem világbanki kondérban, amikor a Bilderberg-csoport embere kezébe vette a dolgokat.

Nem emlékszem, hogy a nyílt társadalom eszméje, Soros György nagy filozófiai találmánya azon az estén szóba került volna. Ez a felújított, újra melegített, gyengített szabadkőművességű eszme, amely a zárt és a nyitott ellentétéből áll, és mint minden liberális dolog a szabadság fogalmával játszik, csak sokkal később, a rendszerváltás közben bukkant elő. Soros Györgyöt 1991-ben a Közgazdasági Egyetem díszdoktorává avatták, és ott fejtette ki ünnepi székfoglaló előadásában a nyílt társadalom eszméjét, szembe állítva a zárt társadalom eszméjével. Természetesen a szovjet társadalom volt a zárt társadalom, meg a náci Németország társadalmá. Hangsúlyosan azonban Soros 1991-ben, az Antall-kormány második évében a szovjet

oroszlátságra mutatott rá, arra tüzelt, és a nemzeti szocialista zárlástot csupán mint egy visszátérésre alkalmas, és ezért veszélyes zárlástot említette. Ez roppant hatásos volt, mert még bent voltak a szovjet csapatok, de már szedelőzködtek. Alóluk akart mindenki felszabadulni, az ő rendszerüket akarta mindenki nyitottra felcserélni.

A nyílt társadalom eszméjét Soros Karl Popper-től, az angol filozófustól vette, aki azonban elsősorban gondolati mezőkben tárgyalta a kérdést, gyakorlati megvalósítások nélkül, míg Sorost csak a gyakorlati megvalósítások érdekelték, s ezért alapítványi rendszerét, a nyílt társadalom megvalósítását célzó tevékenységét kiterjesztette az egész volt szovjet gyarmatvilágra – már ahol megengedték neki. Míg Karl Popper elméletében a történelemben a folyamatok mindig eltérülnek, mintegy falsot kapnak, addig Soros nyílt társadalom alapítványai éppen ezt a nem természetes eltérést akarta befolyásolni, de mindig egy meghatározott irányba. Bilderberg irányba. Ezt természetesen soha nem fejtette ki, és erről a róla értekezők is hallgattak. Soros a világ legnagyobb filantrópiájának lett nyilvánítva. Mit tudtam én erről a Margit kerti különteremben, ahová beszűrődött a szép muzsika?

A nyílt társadalomban egymás mellett létezhetnek a különféle világfelfogások, perlekedhetnek és vitatkozhatnak is egymással, szabadon. Pénze azonban csak az egyik vita-félnek van. A pénz nyújtotta szabadság is csak az egyik fél osztályrésze. Erről a Bilderberg-csoport oszlopos tagja hallgatott és ma is hallgat. A nyílt társadalomban senki semmit nem kényszerít rá a másokra, mégis minden úgy történik, ahogy a pénz akarja. Mindent szabad, még magát nemzetinek érezni és hazafinak lenni is, fejtette ki Soros a volt Marx Károlyon, természetesen a hangsúlyozottan szerény székfoglalójában. A nyílt társadalom megengedi a nemzeti öntudat bizonyos mértékű kifejlődését. Szabad például népdalokat énekelni és táncházba járni, de nem szabad a hatalomra szemet vetni. A sok nyílt eszme együttesen akadályozza meg, hogy a sovinszta, kirekesztő gondolatok kiterébélyesedjenek és hatalomra jussanak. Ezt a nyílt társadalom nem tűri meg soraiban, mert ha megtűri, nem méltó a nyílt társadalom címére. És akkor nem kap támogatást. Világos, hogy az irredenta, a Nagy-Magyarország utáni vágy, vagy a Szent István-i állam és Szent Korona tisztelete is a zárt társadalomhoz vezet, s ezért elvetendő. Nagy-Magyarország nem kell, mert sok. Kisebb térben, kiháló népesség közegében akadálytalanabban érvényesül a nyílt társadalom eszméje és Bilderberg instrukciók jobban áthatják. De kell a kicsi teknő, amelybe minden élővíz összefolyik, és ahol a szelíd, befogadó magyarokat nem tanítják pogromozni vad szerbek, hegyi mőcök, Hlinka-féle szlovákok. Ahol a volt nyilasok már régen kommunisták, sőt már volt kommunisták.

A székfoglaló előadás természetesen nem neve-

zett meg engem név szerint, mint a zárt, nacionalista, sovinszta eszmekör uralomra juttatásának vezéralakját, mint veszélyes nácit, a demokrácia ellenségét, de akkor már nevem említése nélkül is mindenki tudta, hogy csak rólam lehet szó. A sajtó tele volt velem, pedig még meg sem írtam a dolgomat, ami után tozulást és dugulást okoztak az ellenem szóló cikkek a magyar sajtóban. Az egykori vacsoravendégből a nyílt társadalom ősellensége lettem. Romantikus népi álmok dédelgetője, aki valójában csak azért dédelgeti ezeket a poros, idejétmúlt, avas eszméket, hogy visszahozza a zsidókra a vészorszakot. Fenevad lettem, de egyre képzetesebb fenevad. Most már a bőrömnön is éreztem a Bilderberg-csoportot és a Soros-féle, pénzzel nyitott és pénzzel zárt társadalmat.

Nem vitás, 90-91-ben Magyarországon már beállt a nyílt társadalom, Soros György díszdoktor lett, én meg betiltott. Sorost a Közgazdasági Egyetemen díszdoktorrá avatták rendszerváltási érdemeiért, engem pedig, mint a kormányzó párt egyik alelnökét, alapítóját, országgyűlési képviselőjét 1992-ben, még a dolgomat kibocsátása előtt gyakorlatilag kitiltottak a Magyar Rádióból. Győri Bélát pedig, aki az általa szerkesztett Vasárnapi Újság című műsorban rendszeresen helyt adott jegyzeteimnek, leváltották és kirúgták. A nyílt színházakban már egyetlen darabomat sem játszották sehol, mégpedig letiltás nélkül. Nem kellett letiltás, ideológia kellett. A színházak mind a Bilderberg-csoport függvényei kezébe kerültek, vagy ott maradtak, gyűlölet sugárzott felém azokról a deszkákról, azokból a páholyokból és zsöllyékből, ahol korábban az én szövegeimmel arattak sikert a színészek, és nekik tapsolt a közönség. Ezen kívül pedig megkezdődött a médiaháború, a rendszerváltás legnagyobb háborúja.

Kénytelen vagyok néhány mondat erejéig ismételni magamat. 1990. január 14-én, tehát még a régi rendszerben, a választások előtt olvastam fel figyelemzestető jegyzetemet, a magyarságot fenyegető új veszedelemről, a Lenin-fiúk visszátéréséről. Az „új Kun Bélák” kiteltelt is tartalmazó mondatrész volt az atomtöltet a jegyzetben. „Ébresztő magyarok” pedig a címe. Ez csak napalm volt. A jegyzetet voltaképpen a tévéhíradó akkori főszerkesztőjének, Aczél Endrének a menesztéséről, illetve a védelmében felsorakozott SZDSZ-erők szétkergetése céljából írtam. Ma már tudom, akkor még alig sejtettem, hogy valójában nem is a médiaháború és a rendcsinálás melletti kiállításom váltotta ki az acsarkodást ellenem, hanem Kun Béla nevének említése és az ébresztés. Ez a két történelmi hivatkozás volt az a legveszélyesebb antiszemitizmus, ami a médiapozíciók megtartását fenyegette és amely a számonkérését és igazságosabb, méltányosabb, a rendszerváltásból következő elosztást vonhatta volna maga után. A Bilderberg-csoport ezt nem tűrhette. Nem azért jött ide évi hárommillió dollárjával.

Az egész Bilderberg uralomnak egy hamis történelem az alapja. Az egész 1918-as Károlyi-forradalom, a maga tehetségtelen, akarnok, zsidó-báb Károlyi Mihályával és utána a hősi tanácsköztársaságával, amelyben Lukács György is népbiztos volt, s a harminckét népbiztos közül harmincegy zsidó, s csak egyedül Garbai Sándor volt nem-zsidó, a rossznyelvek szerint azért, hogy szombaton is legyen, aki aláírja a halálos ítéleteket, a maga valóságában, a maga értelmetlen terrorjával, képzetlenségével nem kerülhetett vissza a magyar tudatba. Mert, ha visszakerül, ha a magyar köztudat újra megérti és helyesen értékeli, akkor minden Bilderberg erőfeszítés hiábavaló – teljes igazságtétel következik. Fajra, nemzetközi kapcsolatokra való tekintet nélkül. Kun Béla nevének említése, a Lenin-fiúk közgondolkodásba emelése ugyanis két nép egyidejű jelenlétét, egymással szembenállását, harcát emelte volna vissza a magyar tudatba. Ez volt, éppen ez volt, amiért a Bilderberg-csoport ideküldte a hárommillió dollárjával Sorost. Hogy ez a felismerés és nyomában az ébredés ne következék be. Csak egy nemzet van, nincs uralkodó, nincs pénzes és alkalomadtán bolszevista gyilkos, hanem csak egy kevert lakosság, „mindnyájan itt voltunk...” A szemfülesek jobban érvényesülnek. Istenem! A magyarság nem tudhatott arról, amiben él. Rákosit sem lehetett Rosenfeldnek nevezni, Gerőt sem Singernek, Aczél Györgyöt sem Apfelenek. De ha most valaki elkezdí és éppen a médiaháború keretében, amelyik a legfontosabb a Kun-Bilderbergnek számára, akkor a történelem felfejlik és nyomában a jelen is. Kiderül, hogy melyik az uralkodó nép és vége a nyílt társadalomnak, a demokráciába rejtett haszonélvezetnek és mindenbirtoklásnak, amit a médiabirtoklás szavatol.

Szabó Dezső ezt 1937-ben írt tanulmányában, amely talán a legélesebb nyelvezettel és messze látó zsenialitással megírt tanulmánya, az „Ede megévé ebédem” című, Szekfű Gyula leleplezését tartalmazó írásában még két, a magyarság létét fenyegető és egymást átfedő veszedelemről szól. A nagyobb veszélynek, az elnyeléssel fenyegetőnek a hitleri Németország roppant és erőszakos terjeszkedését és a magyarországi németek féktelen előnyomulását, helyfoglalását tartotta, és e mögött csak másodsorban vélte veszélyeztetettnek a magyarságot a zsidó beözönlés miatt, valamint a zsidó gazdasági, pénzügyi és kulturális túltengés okozta torzulások miatt. A németellenességhez akkor nagy szellemi bátorság kellett. Szekfű Gyula a rendszer hivatalos történetírója volt, németimádó, Habsburgpárti, Mária Teréziát isteníró és a felesége zsidó származású volt. Lapjának, a Magyar Szemlének a főszerkesztője gróf Bethlen István, gazdasági elttartója, gondviselője Kornfeld Móricz. Szekfű pedig szerkesztő, a tudós. Ennek az együttesnek rontott neki Szabó Dezső, és valamivel később ezt leplezte le Németh László is. Ha a nemzetben területileg is kiválva önállósul és a birodalomhoz csa-

tolja magát a hazai németiség, aminek nemcsak a jeleit, hanem a kézzelfoghatóságait is kimutatta Szabó Dezső, akkor a magyar nép sorsa megpecsételődött. A germán hódítás bekebelezi. Ezt írta Szabó Dezső a zárt Horthy-rendszerben.

– „Németország a bárhol élő németeket vissza akarja és vissza fogja csatolni német nemzetébe.”

– Tehát a bárhol élő németiségek politikailag is Németország irányítása alá kerülnek és ezt az irányítást csak-csak a német nemzet életérdekei szabják meg.

– Németország a német Blut és Bodenre lealkudhatatlanul igényt tart e visszacsatolás folyamatában.

– Ez a Németország politikai vezetése alá kerülés már több országban megtörtént. Nálunk a hazai németiség egy része már ellene van, ami azt jelenti, hogy a másik része már elköveti a hazaárulás és a magyar nemzet elleni hűtlenség bűntényét – Szekfű szerint.

– Az ellenálló réteg ellenállása a jövőben mind kisebb-bébb fog, ami azt jelenti, hogy egyszer csak megszűnik s a hazai németiség egész tömege az előbb jelzett bűnben fog leledzeni.

– A német eredetű, egy-két nemzedék óta asszimilált (helyesen magát magyarnak mondó) középosztályunk egy részére visszavonó erővel van a „németiség mai hatalmas lélegzetvétele”

– Sokakban – s Szekfű felhívásszerű megállapítására ezután még többekben megdobbán a büszkeség, hogy ehhez a „nagyyszerű nemzethez”, amelyet tán manapság is a magyarság fölött állónak, előkelőbbnek (milyen szemtelenül kispolgári és milyen kispolgárilag szemtelen ez a kifejezés) tartoznak.

– Kétségtelen, hogy ezekre az asszimiláltakra valamilyen formában hat az, befolyásolja megnyilatkozásait a tény, hogy német vér van bennük. Ez megnyilvánul, vagy abban, hogy a német befolyást, német politikát és ideológiát akarják behozni Magyarországra és így a német életérdekekből kinőtt történelmi akarattal irányítani a magyarság sorsát. Vagy pedig egy túl hangos, tüntető jellegű magyarkodásban. Kétségtelen: ha Szekfű megállapításai igazak, és tagadni azokat alig lehet – a megállapításban foglalt tények továbbfejlődésében benne van a magyar halál minden irtóztatós bizonyossága.”

A magyar halálnak ezt a német változatát a sors nem engedte beteljesülni. De a német akarat és szívóhatás helyébe ma minden helyre be lehet helyettesíteni egy másik népi szívóhatást és felsőbbrendűségi érzést, világhatalmat. Németország velünk együtt elvesztette a második világháborút. Az azonban, hogy az utolsó percig a vesztes oldalon maradtunk és a Horthy-féle bágyadt kiugrás nem sikerült, köszönhető a német származású, asszimilált tisztikarunknak és a világzsidóság kívánságának is, amely a lehető legtovább a közép-európai zsidóság menekülttáborának akart megtartani bennünket. De lehet-e ma úgy olvasni Szabó Dezső látnoki Volksbund-elemzését, hogy közben a Bilderberg-csoport mostani törekvéseire ne gondoljon az ember? Nem történtek az utóbbi húsz évben olyan intézkedések, támogatások és támogatás megvonások, elhallgatások és kívül tudások,

amelyek a Volksbund visszatérésének képtelensége ellenére, a Volksbund visszatérésének ürügyén a magyar öntudatba visszaállástól óvták meg a magyarságot? S megóvták-e?

Szabó Dezső még odáig is elment, hogy ki merte mondani: még a revízió sem kell, ha Németország adja vissza a jogtalanul elvett területeket és a magyarokat, mert az nem visszaadást eredményez, hanem bekebelezést. Azt is felmutatta, hogy a zsidó veszély, gazdasági túlsúly és magyart kiszorító helyfoglalás a vezető posztokon részben a germán hódításnak az eszköze, s a lehangosabb antiszemita a németből lett magyarok, amilyen Szekfű is. Pályáját Rákosiék moszkvai követeként és a szocializmus igénlőjeként fejezte be.

Ez a Szegefű-tanulmány szorosan ide tartozik. A történelem másként oldotta meg a kérdést. Németország elvesztette a második világháborút is és Magyarországról a németeket, svábokat kitelepítették, az ittmaradtak pedig osztoztak a magyarság szenvedéseiben, amelyet a szovjet megszállás és a zsidó bolsevizmus, a hatalomba került Bilderberg-csoport mért a magyarságra. Ma már csak Európában van német-kérdés, részben eurókérdéssé átváltoztatva. Németország a világ egyik legnagyobb pénzügyi, gazdasági hatalma, de körül van tapasztva Európával, amelyet el kell tartania és a nemzeti öntudat ki van taposva belőle. Magyarországon sincs tehát német veszély, úgy ahogyan Szabó Dezső meglátta 1937-ben, de rá vagyunk utalva a német gazdaságra, és most arra vagyunk büszkéek, joggal, hogy mi nyitottuk fel a határokat 1989-ben a németek előtt, ami a berlini fal lebontására vezetett. A németkérdés tehát megfordult és alárendelődött a Bilderberg-kérdésnek. Az itt élő német nevének zöme kitűnő magyar, még ha az idősebbje a maga sajátos nyelvét beszéli is. De a Bilderberg-csoport tart a magyarságtól. Magyarországon annál inkább ügyelnie kell a Bilderberg-csoportnak, mert megszűnt az ellensúly, a német veszély. A zsidó kérdés pedig azon áll vagy bukik, hogy felismerik-e. Világos a Bilderberg törekvés: ne ismerjék fel, ne legyen zsidókérdés – noha van.

Ezért hiába csak egy szó volt ez a rádiójegyzetben, pontosabban egy név, Kun Béla és egy kötés, de tüskék meredtek ki belőle. Vannak helyzetek, amikor a hamis történelmet, a hamis múltat jobban kell őriznie az uralkodó osztálynak, mint a még meghamisítás alatt álló jelen tényeit. A magyarországi liberál-bolsevista, az Aczél elvtárs-féle Bilderberg-eltartott uralkodó rétegnek éppen a váltás idején kellett a legszigorúbban őriznie hamis történelmét, hőssé nyilvánított Kun Béláját, Szamuelyját, Korvin Klein Ottóját, mert gyilkos indulataik és céljaik felismerése a helyes helyzetfelismerés kezdete lehetett volna. Azt a képtelen és visszataszító ténytet, hogy egy vékony zsidó akarnok réteg kezét emel a magyarságra és nemzetközi segítséggel 133 napig gyilkol, azt mindenképpen vissza kellett gyömöszölni a meg-nem-történtség,

a felismerhetetlenség fekete dobozába, s a dobozt a tenger legmélyére lesüllyeszteni.

A jegyzet elhangzása után, a hatalmas felzúdulást – persze jól megszervezett felzúdulásról volt szó – érzékelve, Antall összehívta az MDF elnökségét, ahol Szabad Györggyel együtt, majdnem mindenki hallgatása és tűrése mellett megróttak és kiadták a nyilatkozatot, hogy az a jegyzet nem tükrözi az MDF álláspontját, sőt az én politikusi nézeteimet sem, tekintettel arra, hogy az „írói munkásságom része”. Több résztvevőt, barátomat azzal vetek le a lábáról, azzal bírtak hallgatásra, hogy politikailag most, a választások előtt mindenképpen káros és veszélyes volt provokálni a zsidóságot. Amikor úgys fél. Vagyis visszavonultak és engem odadobtak az oroszlanoknak. Egy belső, nyilvánosságra nem hozott határozat is született, amely szerint ezután én nem veszek részt a fővárosi kampányban, hanem csak a vidékiben. Így lettem békési képviselő és Békés-megyei listavezető. Békésen megbuktam, második lettem egy kisgazda mögött, a megyében viszont minden körzetben az MDF nyert és megyei listavezetőként kerültem az országgyűlésbe.

Ez a durva eljárás nem fáj nekem, senkire nem is neheztettem. Inkább sajnáltam többeket a gyávaság és a meghunyászkodási készség miatt. Sajnos azonban dr. Utólag felületessége még mindig működött bennem, mert észre kellett volna vennem, mennyire kezében tartja már – vagy még? – a lelkeket a nyílt társadalom terrorja – Aczél György és Kun Béla. Mert hát égre kiáltó volt, ami történt. Még csak kétség sem férhetett hozzá, hogy igazam van. Mitől fél és mitől retteg az a szervezet, amely részben az én kiállításaimnak, munkáimnak is köszönheti a létét, és amely állítólag a hatalomátvételre készül. Vagy nem arra készül? Azt hiszem, ennek a százszázalékos megértését elhessegettem magamtól. Fel sem tudtam fogni, milyen tragédia származik abból, hogy itt állunk egy választás előtt, amelynek esélyesei vagyunk, és nem készülünk hatalomátvételre. Antall és Szabad György edzett együttműködése akkor már nyilvánvaló volt többünk előtt, de elnéztük. De azt nem láttuk akkor még, legalábbis én nem, hogy Antall készül ugyan a hatalomra, de csak akkora részletére, amennyit átengednek neki, és ahhoz is Szabad György előretolására, felmutatására van szüksége. Éspedig nem Szabad György kiváló történelmi erényeire, Kosuth kutatásaira van szüksége, hanem a származására. Ám, hogy az antiszemitizmus vádjától, amely végeredményben nem volt igaz, miért kellett ennyire félni, miért kellett elfogadni, hogy a radikális kiállítás árt nekünk, s jobb is nekünk, ha a békés, a megalkuvásos átmenetet szorgalmazzuk, mert a nép nem szereti a radikalizmust, azt nem tudom. Győzelemnek néztünk elébe, de eredményhirdetés előtt megadtuk magunkat. Ezt Fekete Gyula meg is írta már akkor. És sajnós nem gondoltam végig kellő szigorúsággal. Talán azért, mert a végére ki-

bukkant volna az igazság: nem is akarjuk a hatalmat. Mert alkatilag alkalmatlanok vagyunk a hatalomra.

A teljes hatalomra, azt hiszem, semmiképpen nem mertünk gondolni. És Antall és Szabad azért ül közöttünk, nehogy akarni merjük az egész hatalmat.

Végső soron én magam sem akartam az egész hatalmat? Ez az adottság, helyesebben fogyatékoság, azt hiszem nem íróságomból következik. Abból, hogy valaki íróként át tudja folytatni magán az életet és le tud írni embereket, jellemeket, s különösen ha drámaírói képességgel is megáldotta az Isten és összeütközéseket, egymásnak feszüléseket – drámákat, konfliktusokat – is tud teremteni, nem következik az, hogy ha sorsa a politikába veti, féltre kell húzódjék a hatalomosztás vagy szerzés elől. Másról van szó. A magyarság alaprétegei hasonlóképpen viszonyulnak a hatalomhoz. Hosszú századok alatt tanulták meg, rögzítették a lelkükbe, hogy a megmaradásnak más útját-módját tanácsos választaniok, s éppen az eltűrt, a meg nem szerzett, vagy elvesztett hatalom ellenében kell megmaradniuk. Paraszti magatartás ez. Bizonyosan nem Árpád-házi. Nem turulos, türk és hétvezéri, hanem ugor ágú és paraszti. S ez bizony nem csak paraszti sarjadékokban virágozik ki, hanem ez mélyen benne van a magyar kultúrában. Bibó István, aki 1956-ban Nagy Imre leghűségesebb, félelmet nem ismerő minisztere volt és miután főnöke elmenekült a jugoszláv követségre, ottmaradt az üres parlamentben és írta memorandumait a Szovjetunióhoz, az ENSZ-hez, s aki a Nemzeti Parasztpárt egyik alapítója volt, azt hiszem soha nem akarta a hatalmat. Szent István ezzel szemben csak azt akarta és meg is ragadta. Bethlen Gábor is, úgyszintén. Sőt, mi több, Bethlen István is, lévén szintén szittya ági. A hatalmat akár kétes eszközökkel is, ez gróf Bethlen István. A Parasztpártban, sőt az egész népi mozgalomban, a legjobbjait is beleértve, az egy időben honvédelmi miniszterré tett Veress Pétertől, az emigrációba kényszerült Gombos Gyuláig, a „Minőség forradalmát” meghirdető Németh Lászlótól a „Puszták népét” megíró Illyés Gyuláig voltaképpen mindenkinek ilyen szerű volt a viszonya a hatalomhoz. Ügyet, jónak látottat szolgálták bátran és kitartóan, esetleg megalkuvásokkal, pártot is alapítottak, kormánybiztségeket is betöltöttek, de ha rájuk nézett a hatalom lehetősége, szemérmesen félrehúzódtak. Ez obi ugor magatartás, amit szegény cserszegtomaji barátom, a legnagyobb magyar novellisták egyike, Szabó István annyira tisztelt. Szerinte az obi ugor vadász két álló napig is tud állni mozdulatlan az erdei nyiladék előtt, hogyha megjelenik benne a vad, lenyilazza. A hatalom viszont mindig csapdával dolgozik, véli az ugor-magyar. Én nem tudom, mi vagyok, de akkor voltam ugor magyar, amikor Árpád-házi szelleműnek kellett volna lennem – mondom most dr. Utólagként.

Szabó Dezső ezzel szemben roppant erővel, szenvedéllyel akarta a hatalmat. Nem magának, hanem a magyarságnak. Ezért szinte végzetesen egyedül maradt. Ugyanebből a tanulmányából még a következőket is idéznem kell.

„Véget kell vetnünk annak a becstelen és piszkos játéknak, mely a nemzeti és faji politika fogalma körül személtik s mely az Atyaisten minden ideköpött svihákját bölcs politikai orákulummá teszi. Amint Németországban német, Lengyelországban lengyel, Romániában román, Olaszországban olasz politikát csinálnak: Magyarországon csak magyar politikát lehet és szabad csinálni. Mit jelent ez? Faji politikát vagy nemzeti politikát? Felelet: olyan faji politikát, amely egyedül tudja biztosítani Magyarországon a nemzeti politikára alapított történelmi építést. Mit jelent ez?

Magyarország nem egy korlátolt felelősségű vagy felelőtlen Hungária részvénytársaság, holmi svihák, hülye és szélsikkasztó hungarizmus gyakorlásával, nem mutyi-ország, amelyben különböző nemzetekhez tartozó és azoktól irányított néptöredékek marakodnak történelmet, nem is hajléktalanok menedéke vagy útszélre épített menedékház, ahol Európa kóbor éhenkórászai torkig zabálhatják magukat, hogy aztán megharapva a kenyeret adó kezét, lehetőleg minél több lopott zsákmánnyal térjenek vissza ahhoz a közösséghez, mely mások irgalmába koplaltatta őket. Magyarország a magyarságnak vérrel, munkával, gondolattal, ezer év szenvedésével megvásárolt külön, egy és oszthatatlan történelmi műhelye, hogy fiainak minél gazdagabb kulturális, szociális, gazdasági természetű és fejlődését biztosítsa, összes életérdekeik érvényesülését intézményesen megszervezze, hogy a magyar lélek adottságaira és a magyarság organikus szükségére épített történelmi életben saját arcát megteljesíthesse s megteremthesse minden lehető értékét önmaga és az emberiség számára.

Tehát a magyarság történelmi építésében egyaránt követ faji és nemzeti politikát?

Igen. Faji politikát követ, amennyiben történelmi életét a magyarság legmélyebb életérdekei és legnagyobb biztonsága szerint építi a magyar nyelv, magyar kultúra, az organikus magyar történelmi célok egységében. Nemzeti politikát követ, amennyiben a nemzet egységét veszélyeztető minden töredékfaji politikát megsemmisít és ennek az egységnek a keretén belül az ország bármilyfajú polgárát, bármily vérű munkát, tehetséget és jószándékot az egyenlő elbánás politikájában részesít. Tömören kifejezve: a magyarság történelmi építésében nemzeti politikába biztosított faji politikát követ.”

Hosszan idéztem, de talán világos, miért. Ezeknek a mondatoknak mai érvényessége, minden becsületes magyar előtt, vitathatatlan. Azzal azonban, hogy a történelem kiütötte a veszélyek közül a magyarságot elnyeléssel fenyegető német veszélyt, de helyébe emelte az 1945 óta tartó szovjet korszakot, nemcsak pompásan beleilleszkedve átvészelt, de hatalomban, gazdagságban, erőben még megfoghatóan is megerősödött, holokauszt áldozat zsidóságot, és képessé tette arra, hogy a rendszer-váltást a maga javára kiharcolja, bilderbergizálja,

sőt az egyeduralomra jutott USA-beli zsidóság segítségével még tovább növelje a magyarság fölötti hatalmát, most a nemzeti megmaradásra a legfőbb veszélyt jelenti. Soros és az ő nyílt társadalma, amely egyáltalán nem nyílt, mert csak a pénz hatalma előtt van nyitva, ennek a megtestesítője. Magam ennek a nyílt társadalomnak nyomására szorultam vidéki kampányolásra 1990-ben, ami semmiség. Kis ügy, egy eltévedt író ügye? Ezért írtak és közöltek ellenem már 1990 óta több száz cikket? Lehet, hogy kis ügy, de jellegzetes ügy sokak ügye, magyarok sorsa. A legtöbbször észrevétlen maradt. A rendszerváltásban a nyílt társadalom bezárt éleket, sorsokat és ezek hangtalanul sülyedtek el. Magam nem sülyedtem el, legalábbis nem teljesen. Éppen ebben a harcban és felvilágosodásomban szerezhettem meg azokat a tapasztalatokat és bizonyosságokat, amelyek az Antallal való szakításomhoz és végül Szabó Dezső-i magamra maradásomhoz vezettek. „Szép egyedül” – mondtam végül Balatonföldváron, amikor 1993-ban kizártak az MDF-ből és egy világhírű tudóst idéztem: Galileo Galileit. „Mégis mozog a föld.”

Ez azonban mára második hullámban történt, a *Néhány gondolat* című tanulmányom kiadása és az ezt követő még számosabb és erősebb támadások után. Ez már a nyílt társadalom listás korszakában esett meg. Mit nevezek én most utólag listás korszaknak? Azt az időszakot, amelyben a belügyi III/III-as ügynöklistának létezésével és az azon való szerepléssel kezdték szétvern, egymással szembeállítani és megbénítani a nem SZDSZ-es és nem MSZP-és frakciókat és a hozzájuk tartozó szervezeteket, intézményeket, sőt magukat a családokat is. Ez volt az a lista, amelyet állítólag maga Németh Miklós adott át Antall Józsefnek. Erről senki nem tudott semmi bizonyosat, mégis erről beszéltek legtöbbször minden társaságban. A helyzet pattanásig feszült volt az országban. 1991-ben és különösen 1992-ben, amikor a két évvel korábbi taxisblokádnak amúgy is végzetes csapást mért az Antall-kormányra, az MDF-re, de az SZDSZ és Göncz Árpád is lelepleződött, és a nyomor, az infláció, munkanélküliség pedig elviselhetetlen mértékűt öltött, a Bilderberg csoport emberei időszerűnek látták még ezzel is megtizedelni és megfélemlíteni a nemzeti, keresztény oldalt. A támadás két oldalról indult el: elterjesztették, hogy a III-as szabályzatok szerint párttagokat nem lehetett beszervezni, tehát az MSZP soraiban nincs ügynök. Az MSZP tiszta, az SZDSZ pedig eleve tiszta. Mivel az SZDSZ-ben volt ezenkívül a legnagyobb a volt párttagok, illetve a családjuk odatartozó, sőt ávos gyökerűek, az élkáderek száma, valamint az üldözöttek és a szamizdások is oda tartoztak, ott sem volt mit keresni. Egyet-kettőt azonban mutatónak onnan is félig-meddig lelepleztek, meghurcoltak. Az MDF-ben és KDNP-ben másként jártak el. Egyesekről elterjesztették, sőt sajátbeli célzásokkal is megindították a leleplezést,

másoknak a fedőnevét szivárogtatták ki és próbálták valakire ráilleszteni, de a fenyegetés soha nem azoknak szólt, akiket lelepleztek, hanem azoknak, akiket még nem. Ez volt a bénító.

Magam már 1990 májusában megkaptam ez első döfést, amely, ha gyengébb idegzetű vagyok, vagy valóban bűnös, akár halálos kimenetelű is lehetett volna, legalábbis politikai helyzetállásomra nézve. Az *Esztéta* című dokumentum-regényemben már leírtam, hogy Antall József már miniszterelnöki székbe történt megválasztása, beülése után, az Országgyűlés esedékes szünetében megalázott a folyosón. Magához kéretett, és nem is nagyon ügyelve, hogy mások ne hallják, közölte velem, hogy a lista az SZDSZ birtokában van, s tegyék valamit, mert ki fogják játszani ellenem. Az esetben az időzítés volt a legsötétebb. Ő már esküt tett miniszterelnök, megingathatatlan hatalommal, a saját múltját is úgy rendezte, festi át, hogy akarja, én pedig meneküljek ki az irhámval a politikai életből, az útból. Mivel ezt az esetet már leírtam, ezúttal nem ismétlem meg, csak abban a vonatkozásban, hogy hogyan szolgálta ez is a szemem felnyílását, hogyan láthatam bele a saját legközvetlenebb sorsom szemüvegén keresztül a boszorkánykonyhába. Eltelt néhány hónap és egykedvűségbe zuhant, rebbenő tekintetű, félrehúzódozó vagy éppenséggel harsánykodó és radikáliskodó kollegákat láttam magam körül, akiken felismerhettem, hogy megkapták, ha nem is közvetlenül Antalltól azt az injekciót, amit én.

Az MDF-ben többféle ügynök-múltú ember volt, akit feladattal küldtek oda. Ezeket hamar felismertem. „Akadt, aki önvédelemből állt be és lett, mindenképpen, kézzel-lábbal képviselő, mert őt annak idején zsarolással szerveztek be, de a nézetei és a sorsa is őszintén a magyarság ügyéhez kötötte őt. Ezek élő sajjá válnak járkaáltak köztünk, féltek, hogy minden rájuk borul. Számomra aztán az is nyilvánvalóvá vált hamarosan, és különösebb elemzés sem kellett hozzá, hogy nem a volt ügynökök a legveszélyesebbek, hanem az új megbízottak. Debreczeni József MDF alapító tag, aki többek között az én erőteljes kampányolásomnak is köszönhetően, amelyet fenntartás nélkül végeztem az MDF és az ő érdekében, már 1989-ben a régi országgyűlés tagja lett ötdomagával. Majd kilencvenben fényes egyéni győzelmet aratott, ennél fogva természetesen volt, hogy vele kapcsolatban soha nem került szóba semmilyen ügynökvád. Ámde mikor dr. Utólag szembetalálta magát Roszik Gábor evangélikus lelkésszel, aki a kicsempészett belügyi aktákat, a III/III-as iratokat átadta a Fidesznek, holt MDF képviselő volt, és azok az SZDSZ-hez kerültek, vagy Debreczeni József történelemtanárral, aki a dolgozatát az Országgyűlésben „náci alapvetésnek” minősítette és Tamás Gáspár Miklóssal, akit az MDF is támogatott a megválasztásban, pedig SZDSZ-es volt, s aki azonnal a Filozófiai Intézet vezetője lett, körülbelül nulla filozófiai publikációval, az már bizony szembeötlő volt. Innentől kezd-

ve nem lehetett utólagoskodni. De az összekapcsolás még mindig eléggé nehéz volt. Magának Sorosnak kellett közbelépnie, hogy teljesen felnyíljon a szemem.

Egyenes, nyílt oktatásban részesültem a nyílt társadalom természetrajzából. Még a botrányt és szakítást kiváltó tanulmányom megírása előtt, válaszul Sorosnak egy durva New York-i nyilatkozatára megírtam dramatikus jegyzetemet a *Vasárnap Újságban*. Lecsaptam, lelepleztem, kifiguráztam Sorost. Semmi személyesen sértő dolgot nem adtam elő, a nézeteit és nézeteinek ártalmasságát, magyarellenességét tártam fel. Egy évvel a Közgázon történt díszdoktorrá avatás és a nyílt társadalom dicsőséges meghirdetése után egy magyarra már nem vonatkoztak a nyitott társadalom szabadságai. Mert mi történt? Nyomban kitiltott a Rádióból az a Gombár Csaba, aki jelen volt a lakiteleki sátorban, és aki ezen a bizalmi tőkén állva lett Antall javaslatára a Rádió elnöke. A szerkesztőt, Györi Bélát pedig kirúgta. Ezt már nem lehetett félreérteni. Ez már nem csak azt mutatta meg, hogy milyen messzire ér el a keze Sorosnak, hanem azt is, hogy humbug az egész nyílt társadalom. Csak és kizárólag magyarellenességről van szó és arról, hogy a magyarság semmilyen módon ne merje megkísérelni a hatalomátvételt. Kétségem se lehetett. Az MDF alelnöke voltam akkor, országgyűlési képviselő. Nem számított. Mi van hát itt?

Amikor tehát Debreczeni 1992-szeptemberében felállt az Országgyűlésben a „Néhány gondolat” vitájában és azt, amit Antall kissé lekicsinylően és a fogyatékosabb irodalmi műveltségük számára nehezen követhetően „pamfletnek” nevezett, vagyis némi melegséget is keresett tettemre, ő „komplett náci alapvetésnek” vádolta, én már tudtam, tudnom kellett, hogy két ember szól belőle: Soros és Antall. A „náci alapvetés” vádjával, akár egy börtönbüntetést is sunyin kilátásba helyezve, nem csak rám támad, hanem minden magyarra. Sorosom, helyzetem, tapasztalataim folytán kétségem sem lehetett, hogy itt az Aczél György jelképezte nőmeneklatúra, a volt ávós és gyilkos, most amerikai támogatású zsidóság áll szemben a meginduló magyar változással. A magyar lehetőséggel, a kibontakozással. Ezt üzenté a nyílt társadalom filantropja, aki elbocsátatott, mégpedig talán úgy, hogy egy szót sem kellett szólnia, mert a szolgálai, a Gombárja, az Antallja, a Debreczenije magától tudja a kötelességét. Ez az automatizmus, ez az önkéntes szolgaság, amit éreztem, borzalmas teher volt, jobban fájt, mint a kiebrudalás. S az egész történet mögött ott lebegett, az 1990-es, a Kun Béla miatti MDF mentegetőzés képtelensége, hogy ez is csak írói munkásságom része. Megint kicsit nevetségesség is voltam téve.

Ezek után az SZDSZ-nek más dolga nem maradt, mint karba tett kézzel ülni. De nem azt tették, hanem kárörvendő pofával mozgósították az egész magyar sajtót. Bilderbergék pedig a nemzetközit.

Példátlan méretű sajtóhadjárat indult ellenem. Képviselői irodámban egymásnak adták a kilincset a világlapok tudósítói és valamennyien ugyanazt kérdezték: miért és mennyiben vagyok antiszemita, és hogy képzelem ezt. A harmadik látogató azonos kérdése után rájöttem, hogy el vannak igazítva. Feltételeztem, hogy valahol, talán éppen az amerikai követségen Haraszti Miklós adja a szájukba a kérdéseket – vagy **Eörsi István?** – és magyarázza el nekik, hogy milyen ember vagyok. A magyar részleg túlnyomó többsége számára Debreczeni vádja ingyen mannaosztás lett: egy az országgyűlésben elhangzott „náci alapvetés” után minden megengedhető volt velem szemben. Mindenki fel lett hatalmazva, hogy belém rúgjon. Debreczeniből pedig egy megvesztegethetetlen magyar demokrata, egy elszánt és kérlelhetetlen liberális tényező lett. A díszgőjök díszgője. (S ez a liberális hős hogyan, hogyan nem, néhány év múlva megírja két Orbán könyvét és hozzá egy Gyurcsány mentegetőt és kiköt Dávid Ibolya és Bokros Lajos IMF jachtkikötőjében.) Ügynök ő? Volt valamikor az? Valószínűleg nem az, de Bilderberg-ember. Már mindegy. Minden mozdulata a Bilderberg-ügyet evezzi előre.

De történt más is: a washingtoni komédia. Tom Lantos, a Magyarországon gyakran megforduló kongresszusi képviselő, a Zsidó Világszövetség egyik vezetője már szeptember végén, tehát alig egy hónappal az írás megjelenése után napirend utáni vitaesetet rendezett a kongresszusban a Néhány gondolatról. Lefordította angolra és néhány felszólított képviselőtársával, valamint a saját előadásával körülbelül húsz ember jelenlétében megvitatta és megtámadta. Az eset a Kongresszus működési rendjében, miként a többi napirend utáni hasonló összejövétel, jelentéktelen volt, magyar vonatkozásban azonban példátlan. Adva van egy magyar hetilapban megjelent tanulmány, és adva van az USA és a Kongresszus. A képviselők nagy része nem is tudja, hogy van ez az ország, az irodalmáról mit sem tudnak, politikai viszonyai hidegen hagyják őket, és akkor előáll az egyik legfontosabb lobby, főemberek, több fontos világpolitikai helyzet megoldásában és megkavarásában, többek közt az első öbölháború kirobbantásában, és Kuvait lerohanásában, és Szaddam Husszein átverésében is résztvevő Tom Lantos és kirohan egy tanulmány ellen. Képtelenség, de számomra szemfelfnyitó képtelenség.

Az esetet már megírtuk a *Havi Magyar Fórumban* is. A magyar Országgyűlés küldöttsége, mint érintett fél, drága emlékezetű barátom, dr. Bogdán Emil vezetésével, még mint az MDF frakció tagja jelen volt és megírta az esetet. Nem lehetett nem feltenni a kérdést: miért mennyire fontos az ügy? Miért ez a szédületes gyorsaság?

Bogdán Emil elmondta, mennyire ridegen fogadták őket a washingtoni magyar nagykövetségen, amelyet akkor Tarr Pál, Antall barátja vezetett, és a külügyminiszter Jeszenszky Géza volt. Mi van itt?

Miért vállalják az amerikai zsidók még annak a régi tételnek az igazolását is, amely szerint, ha egy zsidónak Pesten a tyúkszemére lépnek, New Yorkban szíszszennek fel. A hozzászólók egyike-másika még angolul sem olvasta a dolgozatot, csak felsziszszent. Mindenki nagyon veszélyesnek ítélte, ahogy Tom Lantos kérte.

Az eset a pesti sajtónak is gondot okozott. Elhallgatni nem lehetett, viszont hiába volt az elítélés, maga a tény, hogy a kongresszusban foglalkoztak az írással, megemelte. Ez még nem fordult elő. Mit kezdjenek vele?

Amerikában azonban egyáltalán nem szokatlannak ezek zsidó kirohanások és a személyiség elleni támadások, amelyek végeredményben a történelem és egy nemzeti közösség elleni támadások. Patrick J. Buchanan volt képviselő, egy ízben elnökjelölt, de végeredményben kitaszított amerikai hazafi írja az *A Nyugat halála* című művében: „Richard Nixon Új Többsége összetört a Watergate botrány, valamint az elnök és az alelnök lemondása után, aki pedig 49 államot hozott magával. Nixon ellenségeinek sikere, gyűlölt ellenfelük hivatalból való elmozdításában őstípusa lett a „személyiséget leromboló politikának”, az ügyek megghiúsítása megtévedt bajnokaik megszégyenítése által. Ez azóta az amerikai politika elfogadott eljárása.”

Ezt az eljárást a kulturális marxisták, a Frankfurter Iskola Lukács Györgye és más zsidók dolgozták ki. Ahhoz, hogy egy egész nemzeti kultúrát meg lehessen akadályozni az önkifejtésben és múltja megsemmisítése érdekében hathatós támadásokat lehessen indítani, meg kell semmisíteni ennek a kultúrának vezető személyiségeit. Buchanan nem azt mondja, hogy Nixon nem hibázott, hanem hogy az ellene folytatott hadjárat nem csak ellene, hanem az amerikai történelem ellen irányult.

„Sok intézmény, amely ma Amerika múltját őrzi, a Nagy Testvér Igazság Minisztériumának alapelve szerint működik: vedd ki az emlékezet lyukán” Amerika nagyságának és dicsőségének hazafias történeteit, és csinálj új „leplezetlen” történeteket, amelyek előtérbe helyezik a bűncselekményeit és bűneit, rávilágítva, hogy amit eddig szerettünk, az gyűlöletes és akiket tiszteltünk, gyalázatosak, sőt megvetendők. A régi hősök közül sokan nem éltek túl az Új Történelem harcmezeit. A végső cél: pusztítsd el a hazafiságot, öld meg az ország iránt érzett szeretetet, demoralizáld az embereket, rombold le Amerikát”

Nixon hibázott, ezt elismeri Buchanan is. Jómáram csak egy tanulmányt írtam népem, nemzetem védelmében. Nem volt már messze az idő, amikor kizártak abból a pártból és mozgalmából, amelynek egyik alapítója voltam. A bennem zajló felismerési folyamatot talán semmi sem gyorsította fel inkább, mint Tom Lantos bilderberges-zsidó világszövetséges napirendje. Megláttam: nem napirend utáni mellékes, pótcselekvés az, hanem a fővonal – Amerikában és itthon is.

Közben itthon is sűrűsödtek az események az Országgyűlésben. Ahogy hallgattam őket képviselői

helyemen 1992 őszén, szereposztásra gondoltam. Csak abban állapodhattak meg, gondoltam, hogy ennek a mondatnak, vagyis a tőlem való teljes elhatárolódásnak el kell hangoznia. Elsősorban a külföld felé, értsd New York és Tel-Aviv felé. Antall nem mondhatja ki, mert az az MDF felrobbanásával járna. De ki kell mondani, mert elvárják. Így képzeltem, így hallgattam őket.

A jobb kedélyű óráimban a produkciót néztem mosolyogva, de aztán mindig fejbévágott a tény. Itt tartunk, ide züllöttünk Addig hátráltunk, addig védekeztünk, addig magyarázkodtunk, míg most már magyarelles elvárásokat teljesítünk. Világossá vált számomra, hogy ezek után nekem már nem csak Soros, a nyílt társadalom az ellenségem, akinek és amelynek az elvárását Antall teljesíti, hanem az elvárásokat szolgáló Antall-Debreczeni társulat is véres, elszánt, gyűlölködő ellenségem. Azért, mert tudják, hogy átlátok rajtuk. S ez mindig így van, szükségszerűen. A bűnöző, a gyilkos, a koronatanút tünteti el, a más, az idegen hatalmat kiszolgáló politikusnak azt kell megsemmisítenie, aki átlát rajta. Ők most már tudják, hogy én tudom, hogy ők végeredményben nagyobb kárt okoznak a magyarságnak, mint a nyílt társadalom fő emberbarátja. Mert arról tudjuk – legalábbis én már tudom, hogy mi. Ők pedig még a miénknek látszanak, de ha én leleplezem őket, akkor a magyar nép tépi ízekre őket. A csomó mesterien volt megkötve.

Meg voltam győződve egyébként, hogy Antall József, mivel mindazt tudja, amit én tudok, ugyanazt gondolja a magyar létezéséről, a magyar sors Bilderberg alávetettségéről, mint én. Debreczeniről nem gondoltam ezt, és több közeli emberemről sem. Ebből az következik, hogy ha látja, hogy nem tud megfelelni annak a küldetésnek, amit az MDF és a magyarság rábízott, távozik. Feláll az országgyűlésben és feltárja milyen és mekkora nyomás alatt van, s különben is beteg, lemond és a köztársasági elnök kénytelen új választásokat kiírni, amit nyilvánvalóan nem nyer meg az MDF, de megnyerhet az ország, mert rádöbben a valóságra. Antall az MDF érdekei mögé bújt, hogy a magyarság érdekét ne kelljen képviselnie. Kétségtelen azonban, hogy ezekben a hónapokban már, talán éppen a betegsége miatt, meg a hiúsága következtében is elvakult lett, görcsös és jobban becsapta magát, mint korábban.

A tanulmányomat ezért írtam meg. És ezért nem mutattam meg senkinek. Tudtam, hogy egyedül vagyok.

Kilencvenkettő őszén Antall József már folyamatos kemoterápiás kezelés alatt állott, emberileg, lelkiileg emberfeletti volt, amit megtett, átélt, elszenvedett. Óriási mennyiségű munkát végzett állandó halálközelségben, szenvedések között. De az ország állapota még rosszabb volt. Öles léptekkel haladt a privatizáció, a külföldi tőke kénye-kedve szerint vásárolta fel a magyar piacot. Idegen kézre

került a teljes magyar feldolgozóipar, kifejlődött egy nómenklatúra burzsoázia, elszabadult az erkölcsatlenség kultusza, a kárpótlással kisémmizték a magyar falut, létrejöttek az új nagybirtokok és a munkanélküliség és a nyomor szinte elviselhetetlenné nőtt. És dúlt a médiaháború, Göncz Árpád, a köztársaság elnöke nyíltan a másik oldalra állt, nem írta alá az intendánsok kinevezését és hetente járt ki New Yorkba, a Zsidó Világszövetséghez jelentéstételre és eligazításra. Tovább vállalni a hatalmat, s ennek okozójaként rögzülni a közvélemény szemében, kormányozni az ország helyett a Kossuth teret – mai szóval elvinni a balhét – hazaárulás volt. A magyar sors túllépett azon az MDF-en, amelyért dolgoztam, amelynek eddig egész életemet szenteltem. A magyarság került vert helyzetbe. S Antall ebben a helyzetben kezdett el pamfletezni és Debreczenivel náci alapvetést mondani. Antall igazolta magát, New York és Tel-Aviv előtt és betegen, tudva azt, hogy számára már semmilyen személyi következményekkel nem fog járni a dolog, megbuktatta az MDF-et és a rendszer-váltást.

Akkor már iszonyú gyűlölet viharzott az MDF ellen, országszerte. A becsapottság érzését a túlnyomóan volt kommunista és zsidó kezében lévő sajtó is szította, de maguk a tények elsősorban. Az írásom legfontosabb állítása az volt, hogy be vagyunk kerítve, és ki kell törnünk belőle. Mert nem mi okozzuk a magyarság nyomorúságát, hanem a másik oldal, amelynek a kezében a valódi hatalom megül. A pénz náluk van, afölött ők rendelkeznek, a privatizációs szerződéseket ők kötik, a legfontosabb médiumokat ők uralják, mi csak a nevünket adjuk a folyamatokhoz és ráadásul a nép nem is tudja ezt, azt hiszi, mi magunk csináljuk ezt, mi vagyunk ennyire gazemberek. Ez aztán a csapda! Ebből kell kitörni.

A felvezetés, a helyzetelemzés pedig elmagyarázta, hogy az uralkodó réteg, a törpe kisebbség az az 1945-óta több átváltozáson átesett, de folyamatosan uralmon maradt ávós, megtorló, pénzbirtokos, túlnyomólag zsidó elemekből álló elvtársi, majd SZDSZ-es és MSZP-és burzsoázia, amely a paktummal és a nemzetköziség segítségével a rendszerváltásban is uralkodó maradt. Ennek hatalomban hagyása magyar tragédiát fog okozni. Kimutattam, hogy az MDF kormányon van, de nincs hatalmon, ha nem tör ki ebből a helyzetből, mindent ráterhelnek. A válasz az lett, hogy dolgozatomban náci alapvetés és mindenkit felsorakoztatnak ellenem. Az a néhány jóbarát, mint például Lezsák Sándor, aki egy az akkori Napkeltének adott interjúbán, az Össztűzben úgy védett meg, hogy írásom nyolcvan, nyolcvanöt százalékaival egyetért, és bizonyosan nem vagyok antiszemita, mert soha nem tettem az évek során olyan kijelentéseket, amelyek erre mutattak volna, ma már csak azt mutatja meg, hogy milyen mélyre szorult le a magyarság. Írásomnak éppen az a tíz, tizenöt százalé-

ka volt ugyanis a legfőbb állítása, az amiért az egészemet megírtam. Azt azonban már nem lehetett vállalni, mert az már antiszemitizmus volt, illetve annak lehetett minősíteni és annak vállalása a hatalomból, pontosabban minden munkából és a közösségből való kipenderítéssel járt volna. Mert 1992-ben a Bilderberg embereknek már nem a tényállításokat kellett cáfolniuk Magyarországon, azt, hogy kié a pénz, kié a média, kié a hatalom, személy szerint, párt szerint és fajta szerint, hanem azt kellett kérdeznük, hogy aki a hatalom hovatartozására rákérdez, antiszemita-e. Ennyi elég volt. S ha igen, miért és menyire. Ha az antiszemitizmus beszél belőle, akkor a privatizációs szerzésre vonatkozó kérdése érvénytelen. Aki pedig ezt a kérdést védi, nem ismételteti meg a kérdést, hanem azt a felmentősdit kell előadnia, hogy aki mondja nem antiszemita. Ezt azonban soha nem lehetett bebizonyítani, mert a sajtó nem hagyta, és így a pénzre, a privatizációra vonatkozó kérdés érvénytelen maradt.

1992-re már megváltozott a hatalomra való jogosultság Magyarországon. Magyarok lenni, magyar történelmet folytatni már nem jelentett jogosultságot. Hatalomra akkor vagy jogosult, ha nem vagy antiszemita, illetve ha elismered, hogy a holokauszt jogosít fel a hatalomra. 1992-ben, jobban mint valaha ott állt a Bilderberg-csoport emberei mögött és a nyílt társadalom szószólói mögött fedezetül a hatalomra – a holokauszt-jogosultság. Mi Lakiteleken nem ezt kezdtük el. Eppen nem ezt kezdtük el. Mi magyar világot, magyar kultúrát kívántunk, magától értetődően zsidóüldözés nélkül – de magyart. A különbség két év alatt óriásira dagadt: a holokauszt hatalom-jogosultsága, a Bilderberg-csoport behatolása következtében már vitathatatlan volt. Vitathatatlansága mögött a vézskorszak a maga kétségtelen embertelenségeivel, emberi tragédiáival, igazságtalanságaival azonban csak aláfestés volt, mert privatizáció, pénzügyi diktatúra, rablás és médiauralom lett belőle. Volt benne egy nagy csavar is: aki meg meri nevezni a hatalombirtokosokat, az a vézskorszakot kívánja vissza. S a jószívű, megértő, türelmes, inkább magában szenvedő, minthogy másnak ártson-lelkületű magyar nép csak csóválta a fejét: hát ilyen gonosz emberek volnának az új emberek odafönt?

A valós, a jelenlévő, a konkrét hatalom ellen már nem is lehetett küzdeni, szinte szóba sem került. Aki szóba hozta, hogy ki privatizál, kié a média, az is a vézskorszakot akarja vissza. Mintha bizony a vézskorszak szenvedései, amelyek hatványozott mértékben a nem zsidó magyarság is átment és ötvenhat után még újabb adagot is kapott belőle, feljogosítanának arra, hogy egy teljesen más jelle-gű korban, egy úgynevezett demokráciában, újabb nemzedékek színrelépése után egyeduralmat gyakoroljon egy kisebbség, egy szenvedés-birtokos kisebbség egy történelmi nemzet fölött. Kénye-kedve szerint kiárulása, privatizálása, nyilvánosságát

uralma alá vonja és kultúráját kisajátítsa, történelmét átírja, nemzeti öntudatát elsorvassza. Az írás erről szól, nem 15 százalékban, hanem elejétől végig.

A támadás ellenem szervezett volt és lehangoló. A Zalai Hírlaptól a New York Times-ig, a Népszavától a Napkeltéig, Debreczenitől Szentágothai Jánosig. Mivel ez a legszebb példánya az ellenem történt általános mozgósításnak, ezt felidézem. Kacagjunk. Szentágothai János akkor az Akadémia már leköszönt elnöke volt, orvos kutatóként. Hajlott kora ellenére bent ült az MDF frakcióban és mindig aludt. Nem emlékszem rá, hogy négy év alatt egyetlen szót is váltottam volna vele. Az akkori HVG azonban kiszúrta, mint a múltja bizonyos tényei miatt ellenem mozgósítható tekintélyt. Szentágothai ugyanis sváb származású volt, orvosi diplomáját még Schimmert János névre állították ki 1936-ban, amikor Szabó Dezső megírta a már idézett német bekebelezésről az értekezését. Abban a Schimmert Jánosoktól is óvta népünket. Schimmert János akkor tehetséges németajkúként Svájcba került kutató orvosnak, de 1940-ben nevet is változtatva hazajött.

HVG: Ön ösztöndíjasként a háború elejét Bazelban töltötte. Mi vonzotta vissza 1940-ben arról a nyugodt tájról?

SZ.J.: Két oka is volt. Az egyik: tudományos munkám nagyrészt macskakísérletekre épült, és Svájcban akkortájt erős állatvédelmi mozgalom indult a svájciak legkedvesebb állatai, a macskák védelmében.

Ekkor nyilván röhögésben törtek ki a riporterek, Linder András és Horváth Zoltán, és a volt akadémikus észbekap. A másik – és kétségtelenül ez volt a döntőbb indok – hogy miközben számtalan zsidó tudós próbált meg ottmaradni, a svájciak egytől egyig kiutasították őket. Engem zavart volna, hogy én maradhattam volna, ők meg nem.

Ekkor már nyilván nem nevetnek a riporterek, mert látják, hogy a honatya szenilis. Hazajött Svájból Magyarországra, ahol már meghozták a második zsidótörvényt és sok állás volt megürülőben. Néhány év múlva aztán a hadi utat Kószeg és Németország között katonaként még egyszer megteszi, nyugatra menekül és rövid amerikai hadifogság után hazatér. 1950-ben pedig már Kosuth-díjat kap a kiváló orvos, a derék sváb. Az MDF frakcióba Szabad György és Antall József ülteti be, és mint ilyen érzi szükségét, hogy véleményét mondjon rólam:

Sz. J.: Az SZDSZ-t kivéve majdnem minden párt megkeresett. Elsőnek a kereszténydemokraták, de megvallom, elkötelezett protestáns és ökumenikus gondolkodású lévén féltem egy keresztény kurzus kialakulásától. (40-ben nem félt ettől...) Aztán a szocdemek, sőt a szocialisták is felvettek volna a listájukra. Egy ideig komolyan kacérkodtam az MSZP-vel.

HVG:...aztán mégis az MDF-nél kötött ki. Oda ki hívta? (A jó válasz most az volna, hogy a macskák bősége és az állatvédelem teljes hiánya, de a professzor mást mond.) Régi barátom, Antall József.

Egyébként sohasem gondoltam volna róla, hogy ekkora politikusi ambíció szunnyad benne. Politikusi kvalitásait szerintem senki sem ismerte. Sokszor vitatkoztam Szabad Györggyel is, hiszen ő világlátásban ádáz kossuthista volt, rólam meg köztudott, hogy inkább állok Görgey pártján. Szóval ők ketten szólítottak az MDF padsoraiba.

HVG: És e padsorok melyik vonulatába?

Sz. J.: Azon szélső liberálisok közé, akik még éppen hogy beférnek a Fórumba.

HVG: Ez érdekes, hiszen ön nem állt ki nyilvánosan a Csurka-pamfletet náci ideológia alapvetésének minősítő képviselőtársa, Debreczeni József mellett.

Sz. J.: Mert nem szeretek fasisztázni. (Még szép, Schimmert úr!) Miközben persze érzem, tudom, hogy Csurka István immáron a hamis nemzeti romantika veszélyesnek mondható képviselője."

Ez a nyilatkozat nemcsak a butasága és az áruklodó mindent kiszolgálni akarása miatt leleplező, s mutatja fel egy korszak végtelen posványát, hanem a butaságot mozgósító erő, hatalmas voltára is utal. Mi készíttet egy tudományban megöszült, javakban bővelkedő idős embert ilyen hazudozásra, és minden segg kinyalására? Ekkora mozgósításra csak nagy erő képes. Ez nem az SZDSZ szervezése és nem is az elfoglalt magyar médiumok, a Gombár-Hankiss uralom produkciója. Ez ugyanaz a világhatalom, amely képes volt később toronyiránti repüléssel ledönteni a WTC-tornyokat és háborúba sodorni az USA-t, s amely a narancsos forradalom révén rövid időre uralma alá tudta vonni Ukrajnát, amely zsidó járszalagon tartott négert tesz Amerika elnökévé, és amely most a görög válságban szervez valami Európa-elleneset. Ennek a Bilderberg hatalomnak azonban most mégiscsak vége van. Még valószínűleg ki tud vasalni súlyos eurómilliárdokat a német adófizetőkől, még el tudja húzni az időt sokáig is, de azt a hatalmat, azt a hegemon uralkodói helyzetet, amelyben 1992-ben doktor Utólagként felvettem vele a küzdelmet, soha többet nem tudja elérni.

A két korszakot, a mai írásaim korát, 2008 és 2010 változásait és a Néhány gondolat idejét, 1990-1992-öt egy-egy IMF megállapodás határolja. Senki nem vette észre, hogy az első már benne van a „náci alapvetésben”. 1990 januárjában Németh Miklós – nyilván nyomásra és ráutaltságában összehív egy értekezletet, amelyen kormánya illetékes tagjain kívül, valamint a Nemzeti Bank vezetőin kívül a jövődi kormány képviselőjében Antall József is részt vesz. Tulajdonképpen ő ott akkor a főszereplő. Megegyeznek és aláírják, hogy akármilyen kormány alakul is a már kitűzött választások után, mindenképpen betartja és aláveti magát az IMF szabályzatainak. A törlesztési kötelezettségnek eleget tesz. Az IMF-et csak ez érdekli. Vagyis minden marad a régiben, az ország nem folytathat önálló politikát, és nem kérhet fizetési halasztást, esetleg elengedést. Antall erről néhány szóban beszámolt az elnökségnek, és az értekezletről rövid közle-

mény jelent meg a sajtóban. De aztán senki nem beszélt róla. Messzeható jelentőségét nem közölték a társadalommal, annál inkább, hogy én a Kun Bélák visszatértétől tartok. Érdeemben és sajnos két éves késéssel csak én tárgyaltam meg ezt a kérdést a „náci alapvetésben”. Voltaképpen ez az IMF általi gúzsbakötés, ennek a pusztá felemlítése volt a „náci alapvetés”? Lehet. Nagyon is lehet.

S most, amikor írom ezt a visszaemlékezést, már túljutottunk az IMF megállapodás, a huszonötmilliárdos egészen valóságos láncra fűzés első szakaszán: a Bajnai-kormány már az összeg nagy részének nyakára hágott. Az Orbán kormány pedig, noha nem írt alá semmit, ezzel a feltétellel veszi át a kormányzást. Nem tehet mást. Az évtizedek alatt felhalmozott adósságmennyiség, amikor a kamatok fizetésére is újabb hiteleket kell felvenni és kötvényeket kibocsátani, megfojt minden önálló, nemzeti kezdeményezést. Nem az SS és nem Wesenmayer vagy Eichmann parádézik Budapesten, hanem az IMF tart fenn korlátozott demokráciát – Bilderberg demokráciát.

Ez a két IMF megállapodás a két igazi korszakhatár. A második Gyurcsány-Bajnai négy évre azért volt szüksége a Bilderberg csoportnak, hogy az államcsődig elgörgesse Magyarországot. Az IMF mentőöve béklyó és bilincs, a feltétel nélküli és a korlátlan IMF-Bilderberg uralom. Megjegyzendő, hogy a Bilderberg értekezletek soha nem zajlanak le az IMF vezetőinek jelenléte nélkül. Az IMF vezetője csak a Soros György által rendezett régi vacsoráról hiányzott a Margit-kertből, de lélekben ott volt, mint ahogy Antall József is lélekben lett 15 millió magyar miniszterelnöke. Aztán pedig megkötötte a Bilderberg alapszerződéseket Ukrajnával, Szlovákiával, Romániával.

De az idő mégis áthalad szépen a Bilderberg-csoport fölött. A meghívóm, **Eörsi István** is a pontos helyére manőverezte magát. 1992. október 29-én *Összefüggések* címen cikket írt ellenem a Magyar Narancsban. Ezt én most a *Tallózóból* idézem, amely azóta kimúlt. 92-ben azonban hetente jelent meg, összegyűjtve minden vidéken és a fővárosban, a rádióban és a tévében napvilágot látott nemzetellenes és akkor értelemszerűen Csurka – ellenes írást, jelképezve és növelve is azt az irdatlan média fölényt, amellyel a Bilderberg oldal akkor rendelkezett. Természetesen megjelentették időnként a Magyar Fórum írásait is, avagy a védelmemben adott interjúkat is, mint például a Lezsák Sándorét, amire már hivatkoztam. A fölény azonban kétségtelen volt és nyomasztó. Csokorba gyűjtve, egymást erősítő szerkesztésben tálalták hetente, mintegy beleprintelve az olvasó agyába a kormány, a kereszténység, a magyarság elleni támadásokat és így teremtettk meg azt a közhangulatot, amely 1994-ben Horn Gyula szociál-liberális restaurációjához és végül a Bokros csomaghoz, azaz minden magyar vagyoni kiárusításához és a végző eladósodáshoz vezetett. **Eörsi** imígyen szólott:

Csurka István nevezetes irományában háromszor zsidó ügynöknek nevezte a Magyar Köztársaság elnökét (hiszen az ő értelmezésében Párizs, New York és Tel-Aviv politikai szempontból egyaránt Zsidóország fővárosa.) Október 23-án pedig az a csoda esett meg velem, hogy éppen ő igazolta Marxot. A csurkai elmélet ugyanis behatolt a csurkai tömegbe és anyagi erővé vált. Miért ne tüntessenek egy idegen (pláne háromszorosan zsidó) ügynök ellen a tősgyökeres magyar fiatalok?

A mondatokat, amelyek kiemelve szerepeltek a „Tallózó” címlapján 1992. november 5-én zsigeri gyűlölet hatja át. Elemzésemet, amely országos mozgalmakat hívott életre, amelyet akkor már a washingtoni Kongresszusban is megvitattak, hasonló gyűlölködés és lekicsinylés közepett **Eörsi** „irománynak” nevezi. Ez kicsinyes elvakult sértési szándékot és hitelrontást testesít meg a kolléga részéről, aki Soros segítségére sietett azzal, hogy engem is meghívott arra a bizonyos vacsorára. Persze, tudom, minden író művei között, különösen, ha sokat ír, akadnak irományok. **Eörsi**, a meghívóm azonban tudatosan minősít. Nyilván tudja, hogy igazságtalanul. De már nem számít, már nincs haverság, nincs kollegialitás és hol van már a közös ügy, hol van már 56. Már csak a Bilderberg érdekszolgálat van, a magyarság egyik képviselőjével szembeni kíméletlen harc. Megértettem.

Eörsi vitairata a Magyar Narancsban egyébként tele van piszkos kis csúsztatásokkal. Tanulmányomban New York, Párizs, Tel-Aviv tengelyről, tehát nem egy topográfiai tényről, hanem egy ideológiai és politikai szövetségről írtam, ő pedig Zsidóország fővárosáról beszél, aminek következtében én hülyének látszom. De van ennél árulkodóbb fordulata egykori vacsora meghívóm tollának. A „csurkai elmélet” ugyanis behatolt a „csurkai tömegbe” – írja – és anyagi erővé vált. Ezzel arra céloz, hogy az október 23-án a Kossuth Lajos téren összegyűlt tömeg, amely kifütyülte Göncz Árpádot, nem a magyar nép, hanem egy általam manipulált tömeg és ráadásul ez a tömeg tett valamit. Ez nem igaz, ezek zömmel idős ötvenhatosok voltak, akik nem tettek semmit, csak kifejezték a véleményüket a nyílt társadalomban.

Közülük jónéhányan természetesen októberben már olvasták az én tanulmányomat és véleményem is alkottak róla, meg talán az ellenem indított hajszáról is. Egy írás – „iromány” elolvasása és véleményezése azonban a nyílt társadalom egyik természetes, nem gátolható folyamata. Az idősödő ünneplők tehát nem voltak „csurkai tömeg”, hanem az átlagnál többet szenvedett és most is szenvedő emberek voltak, magyarok. Ez volt elviselhetetlen. Ez váltotta ki **Eörsiből** és a többi bilderbergesből a Gerő Ernő-i minősítést, a csócseléket, amely most bakfis hajnalpírral bevonva csurkai tömegként bukkott ki a száján.

Ez nekem, mi tagadás, nagy elégtétel volt.

Az **Eörsi** cikk befejezésének megértéséhez pedig kétségtelenül kell egy kis írói vájt fülűség, és egy

Freudi technika. Mert ugyan miért másért bukna ki Eörsiből utoljára a „tösgyökeres magyar fiatalok” kifejezés, ha nem az ősi zsidó szorongás és az ősi gyűlölet, valamint a bilderbergesség miatt. Mi hát az örök ellensége minden bilderbergesnek? A tösgyökeres magyar. Már se lát, se hall Eörsi, és szitokszónak használja. Ez a végpont, az igazolás. Meghívott és bemutatott iskolatársának, Sorosnak mit egyikét a tösgyökereseknek, majd néhány év múlva le is akart döfni – mint tösgyökerest.

Mint micsoda?

Ez itt természetesen most nem utólagos vita egy már válaszolni nem tudó, meghalt íróval, hanem egy jelenség elemzése. A magyarellenesség lelepleződésének elemzése, a Bilderberg célok és magatartások elemzése. Egyetlen igaz állítás sincs a Találózó első oldalára feltölt mondatokban. 1992. október 23-án a Pofosz tagjai, idős börtönviselt, keserű emberek füttyülték ki Göncz Árpádot, kétségkívül a médiaháborúban elfoglalt álláspontja miatt, a nagy sérelem miatt, amit okozott nekik és néhányan közülük azért is, mert ismerték. Például ugyanabban a börtönben sínylődtek, mint az elnök úr, de más elbánásban részesültek. Ez a része annyira piszkos és igazolhatatlan a dolognak, hogy érinteni sem szabad. Tény azonban, hogy a börtöntársak szemében, akik nagyon nehezen éltek 1992-ben és nem jutottak hozzá semmilyen érdemleges politikai szerephez, és el kellett viselniük, hogy soraikat teltűzdeljék olyan ál-politikai foglyokkal, vamzerokkal, akik a másik, a verő oldalon álltak ötvenhatban és után, Göncz Árpád már nem volt tisztelt személy. Nem volt sorstárs. SZDSZ-hez való feltétlen kötődése, a zsidóságot kiszolgáló magatartása függetlenül a börtönbeli magatartása vélt vagy csak híresztelt mivoltától ellenszenvenessé tette őt a volt rabtársak tömege előtt. Ez tehát csak annyiban volt, lehetett volna csurkai tömeg, amennyiben magam is ettem rövid ideig rabkosztot Kistarcsán, de Göncz Árpád létezéséről csak hosszú évek múlva szereztem tudomást, amikor az Írószövetségben nagy eredménynek könyveltük el, hogy ötvenhatos létére megtehettük a műfordítói szakosztály vezetőjévé. Ott a munkáját szerényen, megbecsülten és korrektül látta el.

Az egész paktumpolitikára, az egész Bilderberg uralomra elviselhetetlen csapás volt 1992. október 23-a, amelyről ma már alig tud valamit a közvélemény. Kifüttyülték a legfontosabb paktumembert, méghozzá azok, akik az elmúlt rendszer áldozatai, a legtöbbit szenvedett emberei voltak. Ezt nem lehetett elviselni és annyiban hagyni. A Pálffy G. István kezéből akkor már kiűtött Híradó és az SZDSZ-es ellenhíradó, az Egyenleg nyomban be is mutatott a tér sarkában skinheadeket, náci egyenruhás és árpádsávos suhancokat, akik üvöltöttek. Később ebből az egész ügyből elhúzódo per lett, mert mások bizonyítani tudták, hogy ezeket az embereket a filmgyárban öltöztették fel és nem az MDF, avagy a Belügyminisztérium szervezésében

jelentek meg a téren. Végül az igazság soha nem derült ki, de tény, hogy a teret ötvenhatosok töltötték meg és a nem-tetszésnyilvánítás Göncz ellen spontán volt, amivel, minthogy nem fajult „anyagi erővé”, csak kiabálás, véleményformálás maradt, nem lehetett mit kezdeni. A tanulmányom augusztus 20-án jelent meg a paktumpolitika ellen és október 23-án helyettem, kéretlenül már legyőzte – erkölcsileg – ezt a paktumpolitikát tízezer pofoszos, és ötvenhat szelleme.

Nekem a Kossuth téri tüntetéshez semmi közöm nem volt, jelen sem lehettem, mert másutt tartottam előadást. (egyesekek azonban láttak és meg is írták, hogy ott járkálok felbujtóként. Vidéken voltam.) Az előtte való napokban azonban kétségtelesen résztvevője, szervezője és szónoka voltam egy média tüntetésnek a Szabadság téren, amely Göncz Árpád alá-nem írásai és Hankiss-Gombár egyoldalú döntései elleni tüntetés volt, s azon valóban jelen voltak sokan az október 23-án odavonulók és Gönczöt füttyülők közül. Göncz Árpád makacs, egyoldalú SZDSZ kiszolgálása miatt, és a taxisblokádk elkövetőinek, szervezőinek, felelőseinek az általa nyújtott amnesztia óta folyamatos volt az elégedetlenség, a düh és becsapottság. S ezt csak fokozta a nyomor, a privatizáció, a Bilderberg előnyomulás. Kétségtelen az is, hogy ez a botrány, a rendszerváltás egyik legjellegzetesebb, leleplező jellegű botránya a „Néhány gondolat”, a „náci alapvetés” megjelenése és elterjedése után robbant ki. Eörsi pontosan tudta, miért köt össze engem az eseményekkel, s miért tesz meg fővádlottá.

A vita természetesen az Országgyűlésbe is begyűrűzött. Támadták a belügyminisztert, aki akkor már Boross Péter volt, hibáztatták Antallt és természetesen felelőssé tettek engem, mint az antiszemitizmus kiöklőjét. A skinheadek, az árpádsávos egyenruhák, a zászlók, a karszalagok arra kellek, hogy antiszemitizmussal lehessen megvádolni a szervezőket, a rendőrséget, amely eltúrta. Már vád alatt állt a kormány, amelynek nevében engem „náci alapvetéssel” vádoltak, s ellenég volt az egész MDF is, amely ki sem állt mellettem. A Bilderberg akció megfeneklett.

Úgy látszik, mindig október 23-án feneklik meg. Felszólaltam az Országgyűlésben.

Október 23-án a Kossuth Lajos téren nem a köztársasági elnöki intézmény, és nem is csak az elnök személye, hanem egy népidéken, posztkommunista politikai kurzus lepleződött le.

Ott állt több tízezer ember előtt a Magyar Köztársaság elnöke, egyszál maga kiszolgáltattottan és szánnivalóan, szembesülni kényszerülve azzal a ténnyel, hogy az „ünneplő közönség” nem annak látja, aminek ő hiszi magát. De ez a népidéken politikai kurzus 1989 óta álságos politikai akciókkal, blokáddokkal, alkuk révén szerzett politikai pozícióinak önkényesen alkotmányellenes kiterjesztésével, a sajtóban és a tömegtájékoztatóban birtokolt monopolhelyzetének felhasználásával végeredményben egy akármilyen jelzővel ellátható kommunista restaurációt készít elő.

Hiába igyekeznek ez a politikai kurzus az európaiság, a demokrácia, a liberalizmus eszméinek kisajátításával a nép természetes igazságérzetét elnyomni, immár nagyon széles körben nyilvánvaló, hogy az új rend, a kialakuló piacgazdaság kulcspozícióinak megszerzéséről és megtartásáról van szó. Ez a hatalom a kulturális intézményrendszer és a tájékoztatás pozícióinak megtartásán és kiterjesztésén alapszik.

Most már nyilvánvaló, hogy a mi négy-öt éve elindult csendes forradalmunk még nem fejeződött be, és most már az a kérdés, hogy mi lesz az eredménye. Megvalósul-e vagy elhazudják.

Ez a drámai kérdés jelent meg drámai módon október 23-án a Kossuth Lajos téren. Teljességgel hiábavaló, mesterséges és alantas ezt a vélemény-nyilvánítást néhány – egy mindannyiunk által elítélt korszak jelvényeit viselő – fiatalember művének tekinteni. És ezáltal a nemzet széles körében megjelenő elégedetlenséget és vélemény-nyilvánítást diszkvalifikálni. Ez a módszer Gerő Ernő emlékeztetés október huszonharmadiki rádióbeszéde óta ismeretes. Volt ez a nép már bűnös nép, csöcselék, söpredék, és fasiszta horda, miközben a vérfürdőket rendező ávosokat kitüntették és bitorolt vagyonokhoz juttatták. A trükk most is ugyanaz. Ragadj ki az egészből egy kicsiny szeletet, nagyítsd fel, hitesd el a közvéleménnyel, hogy az ő törekvései azonosak a kicsiny csoportéval. És végül fojtsd el az ellened felkelt népmegmozdulást, hallgattass el mindenkit, aki a teáltalad meghatározott önző és részrehajló módon akarja a demokráciát, aki nem tartja igazságosnak a te gazdasági és politikai hatalombitorlásodat.

Ezeket a fiatalokat már üldözték azért, mert hosszú volt a hajuk, azért mert szakállt növesztettek, azért mert felvonultak március tizenötödikén, azért, mert saját zenei vonzalmak vannak, s most azért, mert egynehányuk ruházata nyilas vagy háborús német egyenruhákra emlékeztet. Ez sajnálatos, szomorú, de veszélyessé csak akkor válik, ha ezeket a fiatalokat továbbra is a társadalom peremére taszítjuk, ha továbbra sem kezdünk velük párbeszédet, és nem látjuk be, hogy ezért a jelenségért – amely egyébként világméretű – demokratikus intézményeink gyengesége a felelős

Üdvös volna, ha a Kossuth téri esetből mindenki levonná a tanulságot és észre térne. A Göncz Árpád elrekesztésért, amely a Duna elrekesztésével egy időben történt, azok felelősek, akik fentebb vázolt restaurációs politikát kierőszakolják

A kormány és a köztársasági elnök mögött álló erők szembenállása október 23-a óta letagadhatatlan tény. Ez önmagában is különös veszéllyel terhes botrány, amely veszélybe sodorja az egész társadalmat, a demokratikus kibontakozást, a magyar jövőt. De ennél sokkal többről van szó. Ha ez így folytatódik, a jövőben nem csak ezen törésvonal mentén szakad ketté a magyar társadalom, hanem sokkal tragikusabb választóvonal mentén. Máris kétségtelen jelei vannak annak, hogy az elégedetlen, súlyos terheket viselő nép visszahúzódik, hátat fordít az intézményeknek, olyan életkereteket rak maga köré, amelyben nem alakítja, hanem elszenvedi a történelmet. Ezek a passzív rezisztenciák végül a magyar történelemben sajnos már unalomig ismert képlet kialakulásához ve-

zetnek, amelyben van egyfelől az összeszövetkező hatalmi elit, és van másfelől a sorsába beletörődött kisember, aki kénytelen kiskapukat keresni, a csendes szabotázs eszközeit kialakítani, csak az egyre nehezebben fenntartható otthon számára dolgozni és várni. Ez nem demokrácia, ez nem sorsváltás, ez annak a lehetőségnek az elherdálása, amely a magyarság számára világméretű változások következtében megnyílt.

A Kossuth Lajos téri elrekesztés ez ellen a végzet ellen emelte fel a szavát. A legsúlyosabb figyelmeztetés mindenki számára. Hogy így nem mehet tovább.

A felelősség pedig inntől kezdve azoké, akik önző érdekeik által vezérelve nem hallják meg ezt a figyelmeztetést.

Megvédtem tehát a kormányt, magunkat és minden hátsó szándék nélkül tettem, egyáltalán nem reméltem, hogy a belső támadások megszűnnek ellenem, s azt meg különösen nem, hogy a kormány működése megváltozik. Nem is változott. Folytatódott a kizsorításom, mégpedig azok érdekében azok kérésére vagy követelésére, akiktől megvédtem a kormányt. Azt azonban elkönnyvelhettem magamban, hogy dr. Utólagként kezdtem utolérni magam.

Sajnos azonban súlyos jóslatom, a nép és az elit végzetes kettészakadása, a nép passzív túrésbe fordulása, amelyet most, utólag súlyosabb, történelmibb teljességű jóslatnak tartok, mint magát a tanulmányomat – bekövetkezett. A beletörődés és az önfeladás társadalmá lettünk. A tanulmányom miatt kizártak az MDF-ből, ez utóbbi előrelátásom nem hallotta meg jóformán senki. Senki, akit illett, senki, aki tehetett volna valamit, nem tett semmit, s riadtan menekült a Bilderberg-csoport terrorja elől.

Mérlegem? Nincs mivel dicsekednem. A leleplezés után tizenhét évvel még fennáll az a rendszer, amelyet lelepleztem. A párt és a mozgalom, amelyet magam köré hívtam és amely a magyar tisztesség, a kurucos csakazértis! bátorságával, önfeláldozásával körém állt, és felejthetetlen élményekben részesített, behullott az időbe. A nagy seregléseknek már csak az emléke sajog. Köszönök mindent a társaknak, az önfeláldozóknak, a szerényeknek és a talpasoknak, a kitarítóknak és a hívőknek. Eszméink, vállalásunk, hitünk átszűrődött egy másik nemzedékbe, és most azok állnak helyt – talán – a globalizmus megújuló tornádói alatt, akik akkor ellenfeleim voltak, s akiket fiatalságuk is a másik oldalra sodort. De az idő, a sors igazságot tett. Ha úgy nem is, ahogy elképzeltük és vártuk, mert úgy már nem is lehet, ha sokkal nehezebb körülmények között is, egy szinte háborúsán porig rombolt hazában, mégis újra megindul az élet.

Nehéz kimondanom, mert félek az elfogódottságtól: a magyar élet. Most már nincs más út, csak a magyar út. A többi pedig nem számít, vagy ahogyan Tömörkény István, árvízi mentésen ingyen dolgozó tiszai szegény embere mondja: „nem számos, nem uraknak történt.”